

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

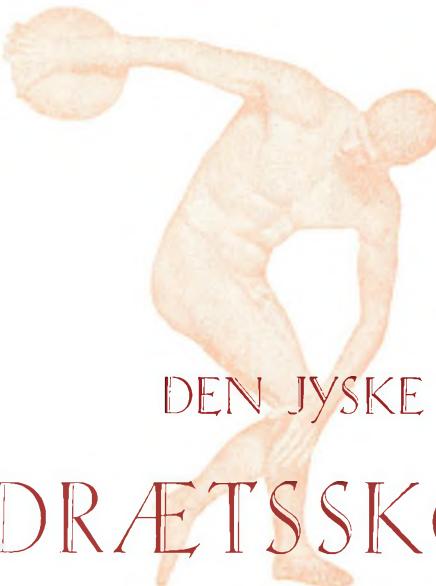
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

AARSSKRIFT 1951

Statens pædagogiske Studiesamling
København

AARSSKRIFT 1951

UDGIVET AF
DEN JYSKE IDRÆTSSKOLES ELEVFORENING

Konrad Jørgensens Bogtrykkeri, Kolding.

OM AT LÆGGE EN ALEN TIL SIN VÆKST

I mellemkrigsårene skrev den engelske forfatter D. H. Lawrence et spøgefult essay om nødvendigheden af et korstog mod tidens kedsommelighed. Han omtaler indledningsvis, at en mand har skrevet til ham og spurgt, om det nogensinde er gået op for ham, at al elendigheden har sin rod i cigaretten, »denne rørformede, hvide myre, der suger al marven ud af vor civilisation«. Denne mand i det mindste, fortsætter Lawrence, er ikke faldet hen i sløvhed, han er opfyldt af en mission: kampen mod cigaretten. Men foran et korstog er det godt at klare sig årsag og virkning. Er cigaretten skyld i elendigheden eller er det ikke snarere tristheden, der forårsager cigaretten? Man bør også påse, at et korstog ikke ender med større ulykke end den, man sætter ud for at ophæve. For at tage sådan noget som kommunisme, så er der ingen tvivl om, at ministerne gerne redder verden, men vi er nogle, der er bange for, at verden efter en sådan aktion vil være mere afskrækende at leve i end den nuværende.

Oldtidens recept mod kedsommelighed indeholdt tre modgifte: søvn, drik og rejser, hvilket er meget magert. Af søvn vågner man op. Efter drik bliver man ædru og fra rejser vender man atter hjem, og vi er lige vidt. Nej, de to fornemste midler mod kedsommelighed er kærlighed eller et korstog, men med kærligheden forholder det sig som med vejret, man kan ikke gøre noget ved det, og det er uberegneligt, medens et korstog i modsætning hertil lader sig omhyggeligt planlægge. Det er altså et korstog, vi er ude efter, men hvilke muligheder findes? Tusinder — og ingen.

Jazz, sport, flyvning, bjergbestigning, opdagelsesrejser, hobby'er af enhver art, men intet, der kan sammenlignes med de gode, gamle dage, da tyrken sad i Jerusalem, og jorden var flad.

Der findes åbenbart ikke i øjeblikket en gyldig formular for et korstog, så lad os se dette i øjnene og som konsekvens løfte tilværelsen op i et andet plan og gå over til at betragte livet som en stor fest. Tiden er inde til at vende op og ned på bavlet fra aviser, radio og film og omsætte det til spøg, som de unge mænd under renæssancen, der strøg ned ad gaderne med et lyserødt bukseben og et andet brandgult, med fløjisvams og farvede fjer i silkehatten. Det er løsningen, start med det ydre og fortsæt omvæltningen i det indre. Vi ønsker at leve og virkelig mærke, at vi lever, at følge med strømmen stiller ingen særlige krav, men at iføre sig strålende klude og med godt humør sejle lige imod det vedtagne kræver stort mod.

Såvidt D. H. Lawrence. Ved genlæsningen løb mig i tankerne vor tids swingpjatter, som Lawrence ikke nåede at opleve, og som sikkert selv har haft det fornøjeligt, men næppe, bortset fra de vittigheder, de har udløst hos andre, har betydet noget større.

Det går nok ikke så let. Men ellers er det rigtigt, at vi trænger til et korstog — også i dag.

Se på storpolitiken og de fire store. Hvor er de små. Lige sluppet ud af den anden verdenskrig, hvor Rusland i begge krige var allieret med vestmagterne, er det nu den gamle historie om igen med magtrivalisering og oprustning. De mindre nationer er som lus mellem hårde negle og regnes ikke for mere. Alle må vi trælle for krigsmaskinen, og den tager først. Unge i alle lande opøves i række og på geled og tælles i bundter som gulerødder. Menneskehedens ikke for rigelige reserver af kul, stål, olie, gummi, uld og øvrige råmaterialer ødes på krigsudstyr, der tilmed hurtig forældes.

Det er på tide, vi anholder denne situation og anmoder de store om virkelig storsind i handling. Hold op med det

uværdige spilfægteri på stormagtskonferencer og i FN. Det er helt unødvendigt, som krigen er det. Havene kan rejse sig i vildskab uden tilslætning af miner, luftens bæreevne er lunefuld nok for flyveren uden antiluftskyts, og naturen kan være grum nok uden atombombe.

Vi hører dog alle hjemme på samme klode, sejler på det samme fnug i verdensrummet og er fælles om sol, måne og stjerner. Et er kun fornødent — i stedet for menneske mod menneske — menneske med menneske.

Har det enkelte menneske noget at betyde i dette store spil. Lad mig citere den engelske arbejderfører G. Lansbury: »Det har taget mig år af virksomt anstrengt leven for at forstå, hvor lidt enhver af os kan udrette, og samtidig blive klar over, hvor håbløst alting er, når ikke enhver af os gør den smule, han evner.«

Alle er vi sikkert bundet mere eller mindre af vores egne problemer, og vor indsats og tilværelse bliver ringere, end vi inderst inde ønsker det.

Men trods alt skal enhver af os gøre sig gældende på det godes side, og vi skal ikke ophøre med at skabe mening i tilværelsen og i vort eget liv.

Den sædvanlige sætning, at ingen kan lægge en alen til sin vækst, er ikke rigtig. Der står ordret i biblen »hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge en alen til sin vækst.«

En alen er så meget igen, men kunde vi bare ophøre med at bekymre os og gå lige til sagen, kunne det måske lykkes at vokse det lille stykke, der kunne bringe os over dødpunktet.

I gymnastiksalen lyder det: ret din ryg.

Løft også din sjæl.

Alfred Thomsen.

DYGTHED, ORDEN OG ET GODT TILLIDSFORHOLD

Når man kommer lidt op i årene, sker det undertiden, at man kommer til at tænke tilbage på de mennesker, der har betydet noget for en, dels i skolen og dels udenfor skolen efter endt læretid.

For mit vedkommende er der tre lærere, som jeg mindes med både glæde, beundring og respekt. Jeg mindes dem, fordi de var dygtige, og fordi de gennem deres undervisning har været med til at præge mit liv og give det indhold.

Disse tre har netop givet mig grundlaget for det, som jeg senere er kommet til at arbejde med; ikke alene selve stoffet, men også måden at anvende det og bringe det videre på.

Det er naturligt, at man nu spørger sig selv, hvad der sikrer dem til at stå som forbilleder?

Først og fremmest dette, at de kunne deres ting og var i stand til at lære os stoffet på en sådan måde, at det sad fast. Dernæst, at der i deres timer var en udpræget orden i stort såvel som i småt. Vi vidste nøjagtig, hvad vi måtte og var altid forberedt til deres timer.

En god lærer virker altså på sine elever i positiv retning med ganske enkle og letfattelige midler: Dygtighed og gennemført orden. Disse to ting er så fast forbundet, at man vanskeligt kunne tænke sig et resultat uden et af dem.

Orden og dygtighed er grundlaget for alle gode resultater, og det står fast, lige meget om talen er om gymnastik, idræt, landbrug eller forretning.

Dengang, lad os sige for 25—30 år siden, var det ikke almindeligt, at lærerne talte ret meget med eleverne. De var som oftest personer, som man kun med en vis angstfornemmelse nærmede sig og tiltalte. Vi havde stor respekt for de fleste af dem; men uden for timerne lærte vi dem ikke at kende. Havde der været et friere og mere naturligt

forhold mellem elever og lærere dengang, er jeg sikker på, at dette ville have gjort skoletiden til en endnu rigere tid end det gjorde. Forholdet har heldigvis ændret sig med årene. Der hersker nu et mere kammeratligt og fortroligt forhold mellem lærere og elever, og jeg er overbevist om, at dette har bidraget meget til at frigøre eleverne — og forøvrigt også lærerne.

Hvad der er årsag til denne heldige udvikling, er vanskeligt at sige, men mon ikke den udbredte dyrkelse af gymnastik, idræt og boldspil i skolen og foreningslivet har sin store andel. Og er det ikke sådan, at et frit, kammeratligt og fortroligt forhold mellem lærere og elever absolut ikke gør det vanskeligere at skabe ro og orden. Jeg synes, det er herligt at være lærer, når man ved, at eleverne fuldkommen frit kommer til en med deres problemer.

Jeg læste engang en udtalelse af en engelsk lærer, han sagde: »Det rigtige forhold er til stede mellem elever og lærere, når eleverne ikke er bange for at sparke lærerne i enden.«

Måske lidt overdrevent, men inderst inde er der en masse sandhed i det.

Jeg ved, at mange med mig i skole- og ungdomstiden led af mangel på frigjorhed, dels over for vore lærere, dels over for voksne mennesker og kammerater, som vi færdedes imellem, og jeg ved også, at dette for mange har været et stort handicap og kostet store anstrengelser og mange bryderier at overvinde.

Man kan kalde det mindreværdskomplekser eller man kan kalde det frygt. — Frygt for at spørge, tiltale fremmede, deltage i samtaler og diskussioner. Og hvor stammer det så fra? — Man påvirkes af sine omgivelser, i første række i hjemmet, i anden af skolen, men jeg tror også, at der her er sket en kendelig forandring til det bedre. Præsident Roosevelt brugte under krigen udtrykket: »Fri os for frygt,« og det er der så sandelig stadig grund til, selv om han nok tænkte på forholdet nationerne imellem.

Denne frihed for frygt skal man ikke alene praktisere, når man er blevet voksen statsmand, den skal leve og ånde i forholdet mellem forældre og børn, mellem elever og lærere, i foreningslivet mellem ledere og medlemmer, mellem arbejdsgivere og arbejdere og i sidste instans mellem staten og dens borgere.

Vor stræben skal gå i retning af at skabe et fortrolighedsforhold menneskene imellem. Et forhold, der bevirket, at man trygt henvender sig til sine medmennesker, store og små, overordnede eller underordnede.

Mon ikke de vestlige demokratier er inde på den rigtige vej, og mon ikke demokratiseringen vil bidrage til at frigøre mennesket og være med til at skabe individet — i stedet for at udslette det, som det sker nogle steder. Blot man altid kunne finde ædle handlinger bag ædle ord, men her forekommer det mig, at de ældre svigter meget mere end de yngre, og så er det, at fortroligheden erstattes med frygt.

Det frigjorte fortrolighedsforhold mellem lærerne og eleverne indbyrdes er netop noget af det, som den danske højskole gennem mange år har tilstræbt, og det hører med til og hjælper med til at skabe de hjemlige forhold, der danner rammen om et højskoleophold. Men samtidig skal der som rammen om det hele ligge de grundtanker, som jeg begyndte at tale om: gennemført og gensidig orden og dygtighed. Disse er stadig grundlaget for alle resultater, åndelige og legemlige, og uden resultater at fremvise vil respekten for en person, en skole eller en institution smuldre hen.

Man kunne nu fristes til at spørge: »Hvordan skal gymnastik-, idræts- og boldspillæreren da være for at opfylde kravene om dygtighed og orden? Det kan der skrives bøger om, men lad mig prøve i korte træk at ridse det op.

Hver eneste gang, han møder de unge i gymnastiksalen, på idræts- og boldpladsen, skal han være klar over, hvordan han vil gibe tingene an, d. v. s. han skal være forberedt.

Til gymnastiktimen skal han kunne sin plan, og den skal være bygget sådan op, at den nøjagtig imødekommer kravet for elevernes behov.

Jeg hørte engang en kendt gymnastikpædagog sige: »I samme grad, som du har målet klart i sigte, i samme grad vil du også nå det.« Altså, når du får et hold gymnaster, så skal du se på dem og finde ud af, hvor deres fejl og mangler er, og fra det standpunkt, de står på, og til målet skal der være en lige linie, som skal følges uden noget sidespring. Denne lige linie er lærerens rationelle tilrettelæggelse og opbygning af timeplanen.

Lederen skal stadig sørge for at forny sig, så gymnasterne finder afveksling, og han må ikke være bange for at eksperimentere sig frem til nye øvelser, evt. arbejdsformer, men alligevel være så kritisk, at han aldrig lader noget dårligt erstatte noget bedre, blot fordi det er nyt.

Med hensyn til den for tiden meget omdiskuterede afspænding, er det min overbevisning, at den bør påpeges i hver eneste øvelse, for at gøre den lettere, smukke og mere virkningsfuld.

For at give gymnasterne en ide om, hvad afspænding er, kan med fordel enkelte specielle afspændingsøvelser indføres i programmet.

Lederen må ikke køre med den samme plan eller de samme spring en hel vinter, da hans hold så hurtigt vil skrumpe ind til ingenting.

Når opvisningstiden nærmer sig, skal der laves en plan, og den kan han lave ud fra de øvelser, han i vintrerens løb har lært gymnasterne. Jeg foretrækker en enkelt, men gennemført opvisningsplan fremfor den meget sammensatte og vanskelige. Arbejdet med opvisningsplanen behøver da ikke at påbegyndes for tidligt; alt for ofte ser man, at denne opvisningstræning rider både leder og gymnaster som en mare i to, tre måneder, og det er så sandt ikke meningen, og udbyttet er som regel ikke derefter.

Hvis træningen er sat til at begynde kl. 7, skal lederen være der og helst før, så han kan få lejlighed til at

tale med sine folk, og gymnasterne vil da føle sig forpligtet til at vise samme præcision.

Han skal sørge for, at tonen er god i omklædningsværelset og på banen, og dette må nøje overvåges og kan bedst gennemføres derved, at leder og bestyrelse går foran med et godt eksempel.

Når sagen drejer sig om fri idræt, gør noget lignende sig gældende som i gymnastikken, men her er det efter min mening betydelig vanskeligere at tilrettelægge arbejdet, da der til den rationelle opbygning hører både gymnastik, konditions-, teknik- og taktiktræning, der varierer stærkt, alt efter den eller de discipliner, man vælger at gå ind for.

Een ting er imidlertid klar! Lederen skal for at tilfredsstille kravet om dygtighed og orden have en plan udarbejdet på langt sigt.

Lad os begynde med gymnastikken, og her kan jeg anbefale den, vi bruger her med specielt henblik på fri idræt, men alligevel isprængt et mål af smidiggørende øvelser for skuldre, ryg og haser. Som I ved, arbejder man ikke i takt, men individuelt og opnår derved større indsats og virkning hos den enkelte.

Efter gymnastikken anbefaler jeg anvendt godt 20 minutter til kollektiv instruktion i start, staffetskifte, kuglestød, tilløb til kuglestød, diskos-, omdrejning til diskoskast, spyd-, tilløb til spydkast, lette forøvelser til højde-, længde- og stangsspring, stående højde- og længdespring samt hækkeløb.

Analyser øvelserne, pil dem i stykker og indøv hver fase for sig, så får du tilsidst et korrekt hele. Jeg ved, nogen er uenig med mig i denne fremgangsmåde, men kan man vise resultater med den med mange på een gang, så er jeg tilfreds, og det er let i en gymnastiksals.

Man må som deltager finde sig i at gøre om igen og om igen til alle kan, og så viser erfaringen, når lederen kommer på banen, at han har en stor stab af folk, der er alsidigt vidende og kunnende.

Du skal som leder huske, at det væsentligste er at få

mange med — at gøre idrætten til en folkesag, og ud af de mange vil der altid komme nogle dygtige, men disse dygtige, som søger toppen, må du også være i stand til at tage dig af. Her må der arbejdes individuelt, der må tales om tingene mellem lederen og idrætsmanden, om træningsprogram o. s. v.

Samtidig med og efter gymnastikträningen skal konditionen bygges op. Arranger i begyndelsen fornøjelige traveture i flok. Senere inddeltes folkene i grupper, så den enkelte får fuldt udbytte.

Når träningen begynder på banen, skal lederen sørge for, at der altid indledes med opvarmning. Gør det til en fast regel, og det bliver til en vane — tilsidst kan de ikke undvære den.

Jeg ville ønske, at alle danske idrætsfolk havde haft lejlighed til at se de 25 finner, som trænede her i 14 dage i april måned. Der blev bestilt noget! Der kunne man se, hvad finsk sisu var. Det regnede samtlige 14 dage, men det var der ingen, der talte om, nej, de var kommet herved for at bygge formen op til olympiadens. De var specialister, men alligevel forbavsende alsidige.

Jeg praktiserede senere med vores sommerpiger en af deres sprinterøvelser, og den gav resultat. 12—14 piger jogger rundt på løbebanen på række. — Bagerste pige sprinter op foran nr. 1 — o. s. v., indtil man har været 2—3 omgange rundt, og så har hver pige fået 6—8 sprint på 40—50 m på en fornøjelig måde. Det var morsomt for mig at få det rigtige bekræftet i den måde, vi arbejder på her. I ved, at jeg altid bruger 10—15 minutter af hver time til indøvelser af henholdsvis tilløb til spyd og kugle og om-drejning til diskos, inden der kastes, og uanset om man er begynder eller viderekommen. Finnerne gjorde akkurat det samme. Ja, der kan virkelig arbejdes hårdt uden fare for overträning, når forarbejdet er gjort rigtigt.

Husk, danske idrætsmænd og kvinder: »Man kan ikke jogge sig til store resultater.«

Med hensyn til boldspil gælder akkurat de samme reg-

ler, når det drejer sig om opbygning af styrke, kondition, teknik og taktik. Hvor mange boldspillere søger styrke i gymnastiksalen? Kun et fåtal! Derimod tør jeg påstå, at mange fodboldspillere — i hvert tilfælde, hvor der er en leder — er flittige til at konditionstræne.

Jeg vil holde mig til håndboldspillerne, de er ikke flittige til at konditionstræne.

Det er tvingende nødvendigt for alle håndboldspillerne i turnering at konditionstræne. Der spilles nu mange steder 2×25 og 2×15 minutter, og skal der spilles for fuldt tempo, kan ingen yde sit bedste med en dårlig kondition. Det er ikke tilstrækkeligt med den konditionstræning, man får under boldøvelserne eller spillet. Man skal *træne* i skoven.

Specialtræningen: Grib-, kaste- og løbeøvelser med holden, indøvelse af angrebs- og forsvarsspiel, sinter og skud, må ikke forsømmes, det giver resultater, og det er det, vi vil se.

Er læreren forberedt, og er han samtidig tændt af begjstringens ild, hvilket alle I, der bærer vor lille nål, burde være, så kan I være sikker på, at de unge nok skal flokkes om jer i stort tal. Er det så ikke sandt, at man efter en aftens arbejde med fuldt hus går hjem med en herlig fornemmelse?

Og husk så som leder i en forening eller som lærer i en skole altid at ofre jer lige så meget for den dårligste som for den bedste.

Jeg glæder mig, når vi har kunnet sende elever herfra efter 3—5 måneders kursus direkte til Danmarksmeesterskaberne i fri idræt, eller når vi som sidste år fik 4 gamle piger med på landsholdet, men jeg glæder mig lige så meget, når min svageste elev klarer blot en lille forbedring, og allermest, når jeg hører, at I gamle elever virker i de små foreninger og får mange med der.

Et af de største aktiver i en forening er at have en bestyrelse og en leder, som arbejder godt sammen, og som alle hver især på sin post brænder efter at være noget for

sin forening og de unge i den. Det gælder om at vælge de rigtige folk til de rigtige poster, og herom kan man læse i en udmærket lille bog, der hedder: »Vejledning for foreningsledere«, en bog, som ethvert bestyrelsesmedlem burde eje.

Orden i alle forhold og dygtighed på alle poster, det giver resultat.

Jeg kunne fremdrage mange eksempler på foreninger, der ledes fint, men desværre alt for mange, der iedes dårligt.

Jeg var engang instruktør i en forening, hvor man altid kunne finde mindst to bestyrelsesmedlemmer til stede under hele træningen. Et modtog de unge ved døren og snak-kede hyggeligt med dem i omklædningsværelset, et andet var med under træningen eller overværede den. Det var den rette kontakt. Skete det, at forældre kom for at se på deres børn eller måske for at få et tilmeldt, var bestyrelsen til tjeneste, og på den måde skabtes et godt forhold mellem hjem og forening, og problemer blev løst til bedre forståelse og samarbejde. Det hænder også, at unge kommer på idrætspladsen; inderst inde ville de gerne være med, men de mangler mod til at tale med nogen. En venlig modtagelse af et bestyrelsesmedlem og en lille samtale er det hele, der skal til for at få en mere med ind i fællesskabet. Dette at være medlem af en forening — er at være medlem af et lille fællesskab, og mon det ikke netop var det, som den unge længtes efter og trængte til.

Jeg håber, at I gamle elever, der næsten alle står midt i ledergerningen i det frivillige ungdomsarbejde med gymnastik, idræt og boldspil, ja, de ældste af jer som bestyrelsesmedlemmer, må have fundet lidt stof til eftertanke i denne lidt for omfattende artikel.

Jeg ønsker jer held og lykke i arbejdet og ønsker jer alle en glædelig jul.

V. Søndergaard.

VED »TRÆETS« ROD

Da jeg ved sommerens elevmøde talte om fantasien og dens betydning, var der en del sider af emnet, som jeg ikke fik anledning til at berøre, hvorfor jeg gerne nu vil komme ind på disse, samt genopfriske en del af det betydningsfuldeste ved emnet.

*

I vore dage er det vel mere end nogen siden sådan, at alt skal bekræftes ad selverfaringens vej. Hvis ikke et nutidsmenneske gennem egne tankeslutninger og ud fra egen viden kan bekræfte sine problemer og opgaver, så tilbagevises de som utopi og opspind.

Overfladisk betragtet kan en sådan indstilling jo synes såre god, men den kan næppe stå for en nærmere prøvelse. Bliver vi først så jordbundne og realitetsbelonede, vil udviklingen ganske enkelt af sig selv gå istå.

Det var synd at beskylde nutidens videnskab og teknik for dette syn, men det er et spørgsmål, om ikke det svælg, der i dag findes mellem videnskabens og teknikkens udvikling og så nutidsmenneskets, ikke netop har sin årsag deri. Tillige tror jeg, at alle nutidens uhedlige menneskelige sider har deres egentlige årsag deri.

Rent umiddelbart ser dette måske ud som et forsøg på at deltage i den ensidige kritik af nutidens fejl og problemer, der så at sige hver dag kommer til orde. Der er i dag gået mode i at kritisere, men det har ingen vanskelighed i en tid, hvor det går mindre godt, og den ene vanskelighed efter den anden tårner sig op. Ulige vanskeligere er det at være objektiv og fremholde, hvor fejltagelserne og fejlvurderingen i virkeligheden ligger. I det følgende vil jeg gerne forsøge at være objektiv og fremholde et område, hvor der efter min opfattelse gøres et fejlgreb.

En del af førnævnte kritikere mener, at menneskene op gennem tiderne har været for traditionsbundne og derigennem har hæmmet deres egen udvikling. Heri ligger sikkert en stor sandhed. Givet er i alt fald, at der gennem

de nedarvede traditioner og overbevisninger er bevaret værdifulde ting, men i mindst lige så høj grad er store værdier og evner blevet vragnet og forkætret. Blandt sidstnævnte kan nævnes meget, men jeg skal her indskrænke mig til at omtale en enkelt egenskab eller evne og belyse den, og det er som tidligere nævnt *fantasien*.

I det tyvende århundrede er fantasi vel et af de mest forkætrede ord, for ikke at sige, det har været det altid. De aller fleste mennesker forbinder med dette ord noget uvirkeligt og svævende, det at bygge luftkasteller o. s. v., og de mener, det er usundt, ja ligefrem skadeligt at fantasere, at det er bortkastelse af tid m. m.

Dog — vil disse mennesker tænke nærmere efter, så kan de ikke komme udenom, at det er gennem fantasien, udviklingen til dato er skabt, og det er ved fantasiens hjælp, den fremtidige udvikling skal skabes og sikres. Forholdet er nemlig dette, at den menneskelige indsats helt og holdent inspireres ad fantasiens vej. Den er banebryderens store aktiv, men den er så sandelig også dit og mit store aktiv, hvis vi tør bryde nye veje og tage del i udviklingen. Når da dertil kommer, at den er en del af vores bedste rekreationskilder og en ypperlig hjælper i løsningen af mange af hverdagens problemer, skulle der være god grund til at fremføre en del fakta til forståelse af den og understregning af dens betydning.

Alle de påvirkninger, som vi mennesker kommer ud for eller udsætter os for, opsummeres ved hjælp af vores sænseorganer i vor hjerne, hvor de opbevares til senere brug. Når vi da siden ønsker at gøre brug af disse indtryk eller forestillinger, som det er rigtigere at kalde dem, sker den bevidste brug af dem ved hukommelsens og erindringshjælp; det man i almindelig sprogbrug vil kalde for logisk tankning, altså efter ganske bestemte regler og love. Men også vor fantasi arbejder med disse forestillinger, og den arbejder vel at mærke med dem på en helt anden måde, idet den ikke er bundet af kendte regler og love; ja, den kan endda ændre disse forestillinger, og det

er netop det mest betydningsfulde ved den. Ganske vist er det ved denne ændring, tanken om det uvirkelige opstår, men hvis ikke dette fandt sted, ville det være umuligt at betræde nye veje, og udviklingen ville som før nævnt gå i stå.

Som foran omtalt knyttede jeg det bevidste til hukommelse og erindring, dog kan man også fantasere bevidst, ligeledes kan man bevidst ved fantasiens hjælp ændre forestillingerne, hvorfor fantasien ikke bliver en tilfældig evne, som vi ingen som helst indflydelse har på. Det har vi så afgjort, men de love og de retningslinier, som fantasien arbejder efter, har vi ingen indflydelse på, ja, vi kender dem som nævnt ikke engang. Men netop ved hjælp af disse ukendte love og regler bliver det, der er umuligt for den logiske tænkning, muligt for fantasien, idet den kan lave de mest utænkelige kombinationer og sammensætninger og derigennem åbne uanede perspektiver og muligheder. Heri ligger som sagt det, der giver fantasien dens største betydning, og det, der er dens værdifuldeste egen skab.

Når jeg sidder mageligt henslængt i en stol og lader »tankerne løbe så vide«, eller, som man også siger, bygger luftkasteller, vil mange kalde det en gold og negativ virksomhed. Men det er for det første en rekreation, idet man mange gange derigennem vil glemme de problemer eller spekulationer, man ellers er optaget af. Når dertil kommer, at det sete afhænger af øjnene, der ser, og at vi selv farver problemerne, skulle det ikke være vanskeligt at se, at man efter en sådan »oplivning« vil se problemerne i et nyt lys og forhåbentlig tage fat på dem med fornyede kræfter. For det andet sker det jo, at der pludselig under denne virksomhed dukker en god ide op, der viser vejen ud af det dødvande, man befinder sig i.

Nuvel — luftkastellerne er nok ikke vort bedste, men det er så afgjort heller ikke vort ringeste oplivningsmiddel.

Endvidere hævdtes det ofte, at man meget let kan forfalde til overdreven brug af fantasien, kort sagt blive det, man kalder en fantast. Hertil er kort at sige, mon ikke

virkeligheden har så stærkt et tag i de fleste af os, at vi hurtigt skal blive revet ned på jorden igen, denne fare er så minimal, at man kan se bort fra den. Ganske vist hævder psykologerne, at danskerne skulle have en livligere fantasi end mange andre folkeslag, f. eks. skal fransk-mændene være langt mere virkelighedsbetonede end vi, men for mig at se er det kun en cadeau til det danske folk, vel at mærke, hvis vi bruger vor fantasi på den rigtige måde.

Som før antydet arbejder fantasien med akkurat det samme stof, som vor øvrige tankevirksomhed arbejder med, skal der derfor tales om nogen fare, består den udelukkende i, at man giver sin fantasi uheldigt stof at arbejde med.

Det betydningsfulde ligger altså i at give den det rette stof, hvorfor spørgsmålet er: gør man det, og har man op gennem tiderne gjort det?

Dertil må der efter min opfattelse svares: nej. Yderligere har man så at sige altid ment, at almindelige dygtige mennesker ikke havde brug for fantasi. Men udøvning af det en gang tillærte pensum er ikke nok for at få betegnelsen dygtig, fantasi må der til, den har den allerstørste betydning for dygtigheden, idet den betinger al fremadstræben og banebrydning.

Tænk blot på alle de store og små opfindere eller de, der har skabt nutidens gigantprojekter, endvidere de, der har skabt de store virksomheder inden for handel og industri, tænk på, hvad f. eks. danske ingeniører har skabtude i den store verden af mesterværker, tænk på kunstnerne o. s. v., ingen vil vel vove at påstå, at alt dette ikke er inspireret ad fantasiens vej. Når dette har vor bevågenhed og beundring, hvorfor skulle da ikke også fantasien selv have såvel vor bevågenhed som vor beundring. Af den grund er det en meget bornert opfattelse, at den indtager en ringe plads blandt vore sjælsevner.

For mennesker med stærkt begrænset synskreds er det måske en forståelig indstilling, men at selve vort under-

visningsvæsen på mange områder deler dette synspunkt, er ganske uforståeligt; ja, man kan vel endda med en vis ret sige, at det har bekæmpet den.

Skolen skal måske ikke direkte udvikle fantasien, snarere skal den vel give den det rigtige stof at arbejde med, et turde i hvert fald være givet: skolen må ikke bekæmpe fantasien.

Mange vil sikkert spørge, hvori jeg begrunder denne til-syneladende vovelige påstand.

Den vil jeg begrunde i selve fremstillingsmåden.

I dag er det sådan, at stoffet skal plukkes fra hinanden i alle mulige detailler, belyses fra alle sider, et væld af illustrationer fylder langt mere end teksten, hvilket selvfølgelig kan være meget fornøjeligt og mange gange også anskueligt at se på, men — og her er det, fejlen ligger — der bliver intet overladt til barnets eller den unges fantasi at arbejde med.

Dette, at andre anskueliggør et stof på alle måder, bliver aldrig det samme, som når man selv — ved fantasiens hjælp — anskueliggør det, da bliver det først rigtig levende, og da bliver det først rigtigt tilegnet, — det er jo trods alt det, som er målet for undervisningen.

Denne, for mange at se, velbegrundede måde at frem-lægge tingene på, gælder ikke alene skolen, men gælder lige så meget livets øvrige forhold, alt skal dissekeres og illustreres, så det glider så let ned som muligt, men det glider desværre lige så let ud igen. Derhen har udviklingen heklageligtvis ført os i dag, hvorfor man måske ikke så meget skal skyde på det menige menneske, men snarere på de, der har haft mulighed for at øve indflydelse på denne fremstillingsmåde; dog det har de fleste — mere eller mindre.

Også indenfor pressen, ja sågar i litteraturen spores denne tendens til udpensling, kort sagt, den har bredt sig til alle de områder, hvorfra menneskene henter deres viden og deres nye stof. Derfor har man affundet sig med den, ja, tager den vel nærmest som et udtryk for, hvor langt og højt den kulturelle fremstillingsmåde har udviklet sig.

For mig at se begrænser man derigennem udviklingen af en af menneskets vigtigste evner, nemlig evnen til at bruge fantasien, ja, vel ikke alene evnen, men også lysten til at bruge den. Man hæmmer således det enkelte menneskes naturlige udvikling og begrænser dets muligheder for at udnytte dets øvrige evner og anlæg til gavn for sig selv og det samfund, det tilhører.

Man kan vel med en vis ret tillade sig at kalde vor tid for kendsgerningernes tidsalder. Selvom man altid har interesseret sig for dem, så gælder det i særlig grad nutiden; og disse kendsgerninger skal som nævnt plukkes fra hinanden i småstykker, anrettet på en måde, så de glider let og smerte frit ned. Interessen for kendsgerningerne bevares usvækket, men den virkelige og naturlige videbegærighed hos såvel børn som voksne hæmmes ofte af manglende eller mangelfuld udviklet fantasi.

Som kuriosum kan endvidere nævnes, at ifølge autentiske oplysninger har selv mordernes fortvivlede handlinger deres egentlige årsag i manglende fantasi.

Mange andre ting kunne fremføres til begrundelse for fantasien betydning; givet er i alt fald, at de oplysninger, der er kommet frem gennem psykologernes undersøgelser af den, afgjort giver tanker til overvejelse. Der pålægges os alle et overordentlig stort ansvar, fordi vi alle på en eller anden måde har med opdragelse (undervisning) at gøre. Vi må aldrig være med til at kvæle fantasien eller bagatellisere den.

Det er så fristende at behandle den overfladisk og latterliggøre den; husk: den er som en boomerang, der på et eller andet tidspunkt slår tilbage.

Det er vel også naturligt at minde om dens betydning for idrætten, uden at jeg behøver at begrunde det med andet, end at fantasien, den skabende fantasi, spiller en afgørende rolle ved al idræt af klasse og giver idrætten perspektiv, om jeg må sige det sådan.

På så at sige alle livets forhold og områder vil vi ved nærmere eftertanke opdage, at fantasien spiller en afgørende rolle. Således kan forståelsen af andre og deres pro-

blemer kun finde sted ved fantasiens hjælp, den er grundbetingelsen for dette vigtige forhold menneskene imellem. Ligeledes, når tiden maner til sammenhold og samarbejde, kan også dette kun ske ved fantasiens hjælp. Vor lovp. iste fornuft, som vi selvfølgelig ikke kan være foruden, strækker ikke til i disse forhold, her er fantasien vor eneste hjælper, idet fornuften er gold og egoistisk.

Vi mennesker ville afgjort uden fantasien være snæversynede og egoistiske individer, hvilket alt for mange af os vel nok også i virkeligheden er.

Det er faktisk ud fra denne sidste betragtning, at alt, hvad jeg her har skrevet, er inspireret. — Og det er ud fra den betragtning, at jeg vover at påstå, at intollerance, magthegn, selvgladhed, snæversyn og meget, meget mere har deres årsag i manglende fantasi.

Når vi da på baggrund af dette betragter den kritik, som vor tid og udviklingen i det hele taget udsættes for, er det jo netop lige nævnte egenskaber og ligestillede, der er i kikkerten og der harcelleres over.

Hvis vi derfor gennem en friere fantasiudfoldelse og fantasiudvikling kunne komme disse tidens dårlige tegn til livs, ville vi afgjort gå en lysere og bedre fremtid i møde.

Men lad mig dog endnu engang pointere, at grundbetingelsen først og fremmest er, at fantasien får det rigtige stof at arbejde med, ellers kan vi ikke udnytte den i en positiv gernings tjeneste.

Spørgsmålet er derfor, om vi ikke har pligt til at revidere vort syn på fantasien og dens betydning, fordi vi i den har en hjælper til at løse årsagerne til mange af tidens brændende problemer, og fordi den sætter du og jeg i stand til at leve op til den opfattelse, vi vel trods alt har af vi menneskers opgave på denne jord: at hjælpe hinanden og være noget for hinanden.

Hvis således det, jeg her har skrevet, kan bidrage til at få skabt forståelse for fantasien og dens rette udfoldelse, og hver enkelt vil lægge villie til, vil der afgjort ske betydningsfulde forandringer i årene, som kommer.

Tage Søgård.

SKOLE — UNGDOM

Ungdommens opdragelse og udvikling har alle dage optaget sindene mere eller mindre. Dette er naturligt, da et kultursamfunds beståen og udvikling afhænger af, om det evner at give det engang vundne videre til nye slægtled.

Størkest fandt det vel udtryk i gamle kultursamfund som f. eks. Grækenland og Romerriket, hvor ungdommens opdragelse fandt sted under meget stærke former. At opdragelse skal finde sted er naturligt, hvordan opdragelsen skal foregå kan så videre diskuteres.

Det må ligge i opdragelsen, uddannelsen at give det engang vundne videre, og hvis der skal være mulighed for udvikling, må der tillige skabes sådanne vilkår for fri forskning og videnskab, at resultatet bliver en udbygning af det bestående kultursamfund.

Derfor er enhver begrænsning af tankefrihed og fri forskning ensbetydende med nederlag for et frit samfund; vi tvinges derfor til at tage afstand fra de systemer, der begrænser denne frihed, og det egentlige mål for al opdragelse må være at befæste disse enkle livslove i folket. Dette må også ligge skjult bag alle former for ungdomsarbejde, selv om der måske direkte arbejdes hen mod andre ting.

Ungdomsproblemerne her i landet kommer mere og mere i søgelyset; de mange betænkninger fra ungdomskommissionen viser det, og selv om en del af det stof, der fremkommer, bliver mødt med kritik og diskussion, så viser dette dog, at interessen for problemerne er til stede, selv om man ikke er enig om midler og mål.

Man kunne så spørge: »Er ungdommens problemer da større i dag, end de altid har været?« Dertil må man vist svare ja. Samfundet er ikke så enkelt opbygget, som det har været forhen. Jo mere et samfund udvikles og specialiseres, des flere problemer opstår der selvsagt. Den stærke udvikling, det danske samfund sammen med den vestlige verden, hvoraf vi er en del, har gennemgået det

sidste hundrede år, har gjort det vanskeligere at løse opdragelses- og undervisningsproblemer i samme takt som de rent tekniske problemer. Med andre ord: i den rivende tekniske, sociale og materielle udvikling, vi har været igennem i århundredet, har den menneskelige side af tilværelsen ligesom ikke fået den tid, der tilkommer den; og det er vel en af grundene til, at vor tids mennesker, ungdommen måske stærkest, står sikkert, når det gælder teknikken, men famlende, når det gælder de menneskelige problemer.

Mennesket er i nogen grad blevet slave af teknikken, hvor den skulle være herre over den. Derfor tror jeg, at det i vort slægtled er nødvendigt at koncentrere os om den menneskelige side af tilværelsen, hvis det skal blive muligt at få balance i tilværelsen.

Lad mig koncentrere mig om en enkelt side af spørgsmålet: ungdomsarbejdet. I tiden fra 1848 til 1914 var ungdomsarbejdet i nær kontakt med den økonomiske og tekniske udvikling, i alle tilfælde på landet. Ungdomsarbejde, højskole, andelsbevægelse, landbrugets udvikling i det store og hele gik hånd i hånd og greb så stærkt ind i hinanden, at det er svært at skille ud fra hinanden og sige, hvad der var årsag og virkning.

Verdenskrigen slog grunden væk under mangt og meget. En ungdom snublede i starten, men rejste sig og begyndte at se tingene under en ny synsvinkel; og samtidig med at arbejderbevægelsen, med rette, slog igennem, fik position og indflydelse i samfundet, tog de sociale og tekniske problemer et sådant omfang, at man ikke formåede at følge med i debatten om det menneskelige og i denne forbindelse ungdommens fritidsproblemer. Man havde vel ovenikøbt den tanke, at når de sociale og tekniske problemer blev løst, så fulgte det andet med af sig selv.

Og så står vi i dag med de sociale og tekniske problemer løst og ser ud i et samfund med en rodløs, men også søgende ungdom. Derfor er det nødvendigt, at vi nu koncentrerer os om at få opvejet, hvad der forhen er forsømt.

Mange af vore forsamlingshuse står som et udtryk for en tid med en rig folkelig udvikling. Men de har i mange tilfælde overlevet sig selv, kan ikke give de rammer om ungdomsarbejdet i sognet, som er tidssvarende. På samme måde, som tidligere slægtled samlede sig om rejsningen af forsamlingshusene, på samme måde må sognets befolkning i dag samle sig om at skabe tidssvarende rammer om sognets folkelige arbejde, og her er sognegården den rette løsning. Skoleforholdene er i det væsentlige fastsat i sidste skolelov, og man arbejder de fleste steder hen mod at få rammerne for børnenes undervisning i den bedste orden. Der er ikke i nogen lov givet forordninger angående rammerne for sognets fritidsliv, og det kan heller ikke let gøres. Men, at disse rammer er lige så vigtige som skolens rammer, er sikkert. Det er ikke gjort med at slippe ungdommen ud i hverdagen ved fjortenårsalderen og sige, at fra nu af går det på eget ansvar. Det gør det måske, men der må være mulighed for denne ungdom til at komme med i et ungdomsarbejde, der i kontakt med hjem, skole og kirke kan blive af værdi for mennesket.

Det er ikke nok, at man fra samfundets side koncentrerer sine kræfter om at vinde de forvildede tilbage til samfundet, når de har trådt forkert, det er ikke nok at prøve på at helbrede, når det er gået galt for mennesket, vi må sætte kræfterne ind i det forebyggende arbejde, indrømme over for os selv, at det er bedre og også billigere at vakinere, end det er at helbrede, når sygdommen er blevet akut.

Og så er det jo ikke gjort med de ydre rammer. Det afgørende er jo, at der står ledere parat til at hjælpe. Lederspørgsmålet var ikke tidligere så stort et spørgsmål. Ungdomsarbejdet var ikke så omfattende, der var flere unge i sognet, der var tradition over arbejdet, og så var der vel også på en måde mere idealisme blandt de unge, da alt det nye kom frem og brød igennem. Ungdomsledere er det store spørgsmål. Der er absolut ikke for mange skoler til at uddanne ledere, problemet er at få disse skoler fyldt. Og

her er det, at man fra foreningernes og sognets side igen må til at gøre en alvorlig indsats for at få folk på skole. Det er vedtaget ved lov, at der alle steder i vort samfund skal bygges idrætspladser, det bøjer man sig for, for man retter sig efter loven. Men der står ikke nogen steder i loven, at kommunen skal sørge for eller *støtte* unge ledere, så idrætspladserne ikke alene ligger der, men at der også findes nogen til at tage sig af de unge, der søger idrætspladsen. Det er muligt for en kommune at sætte 50.000 kr. i en idrætsplads, men hvor mange kommuner yder f. eks. 500 kr. om året til lederuddannelse? Samfundet sørger for at sløtte de ydre rammer, men man sætter sig ned og håber på, at lederne skal komme af sig selv. Dette være ikke skrevet, fordi jeg tror på, at man kan tvinge unge til at tage på skole, men fordi der i hvert eneste sogn findes unge med vilje og evne til at tage en ledergerning op, hvis de får lidt økonomisk støtte til uddannelsen og måske stærkest den moralske støtte, som ligger i, at de ved, der er brug for dem, og at man venter sig en indsats af dem.

Intet i vort samfund inden for skolevæsenet eller inden for samfundets økonomiske rammer er tilfældigt; kun i foreningsarbejdet lader man tilfældighedernes frie spil råde. Ingen ville drømme om at oprette en fabrik eller lign., uden at man sørgede for, at lederproblemet var løst. Men man tager ikke i betenkning at sætte tusinder af kroner i idrætspladser uden anden garanti end lykkens for, at lederproblemet bliver løst.

Vort foreningsarbejde er et af de få områder, hvor friheden stadig står ved magt. Men det *må* forpligte. Det *må* ikke blive sådan, at på de felter, hvor vi selv står med ansvaret, der magter vi ikke at løse opgaverne.

Vort ungdomsarbejde er, om det skal bevare sin egentlige opgave, kun tjent med, at lederuddannelsen foregår i frihed, og at lederne i sognets ungdomsarbejde rekrutteres direkte fra arbejdsmarken.

Statsuddannede, lønnede ledere kan, større teknisk dygtighed måske til trods, aldrig med held afløse den dan-

ske delingsfører. Men må det ikke blive vejen frem, om ikke spørgsmålet løses efter de hidtil afstukne rammer.

Vort frie ungdomsarbejde med sine mange rige traditioner er en grundpille i vort samfund. Vi bliver fattigere som folk, om vi svigter her. Om det må vi hver især stå sammen, og vi må yde vort til, at det får den styrke og værdi, som det fortjener. Jeg tror, Bjørnson har set ret, da han skrev:

En ungdom, som er stærk og sund,
er hele folkets æressag.

Thormod Petersen.

OM GYMNASTIK —

For et årstid siden kom en større diskussion i gang om, at gymnastik — ja idræt i det hele taget — var usundt og skadeligt.

I denne forbindelse vil jeg gerne prøve på at finde frem til, hvad der kan være skadeligt ved gymnastikken og hvorfor.

Først og fremmest kan en timeplan tilrettelægges forkert, d. v. s., at der stadig fremkommer øvelser, der er ensidige, hvor modøvelser mangler, eller også er timeplanen for anstrengende, afspændingen mangler.

Der siges, vi får myoser (muskelgigt), når musklerne overarbejdes, d. v. s. arbejder for hurtigt og for længe ad gangen.

Derved opstår i virkeligheden mange og store problemer indenfor bevægelseslæren. Der findes nemlig bevægelseslove, imod hvilke der ofte syndes meget i vore gymnastiksale, love, der angår det rigtige tempo og antal øvelser, den rigtige arbejdsafsløsning og den rigtige øvelsesrække.

Hvornår arbejder en muskel for hurtigt. En muskel i en organisk helhed arbejder ved rytmisk at skifte mellem spænding og afslapning. Den arbejder for hurtigt, d. v. s.

forkert, når dens naturlige afspændingsperiode bliver for kort. I en gymnastiktime kan dette ske f. eks., at man begynder timen med et kraftigt og ret langvarigt løb, under tiden endog med nogle voldsomme og krævende løbeøvelser og derefter går over til kraftige og store bevægelser i stående stilling.

Den forøgede spænding f. eks. i brystkassens muskler, som er opstået ved den hurtigere respirationsfrekvens, får ikke tid til at lægge sig, inden de samme muskler får fornyede spændingsopgaver i maksimale strækninger, sidebøjninger og vridninger, dog dette at stå stille umiddelbart efter løb er helt forkert.

I de gængse fastslæede øvelser med strakte knæ får flere muskler ikke den nødvendige rekreativ afslapning. Læg- og lårmuskulaturen spændes for stærkt og for længe ad gangen for at kunne modstå presset fra de store arm- og kropbevægelser. Lær her af naturligt arbejde, slap af i knæene. Det er i reglen også i benmuskulaturen, at de mest almindelige akute myosser fremkommer hos en overarbejdet gymnast, så han eller hun ikke kan gå ned ad en trappe uden smerter.

Mange har den opfattelse, at kun den gymnastik, man bliver øm af, duer. Men det kan ofte være mangel på forståelse af vort bevægelsesapparats arbejdsmetoder, der er skyld i for megen ømhed. Det er den gode gymnastiks opgave at liste en mængde arbejde i folk uden ømhed, ja uden træthed. Gymnastiktimen skal virke som en fornøjelse, som en adsprædelse fra den daglige tummerum, så man ikke efter timen føler en voldsom træthed, men derimod velvære og en behagelig fornemmelse af, at alle kropens muskler er godt gennemarbejdede uden større anstrengelser.

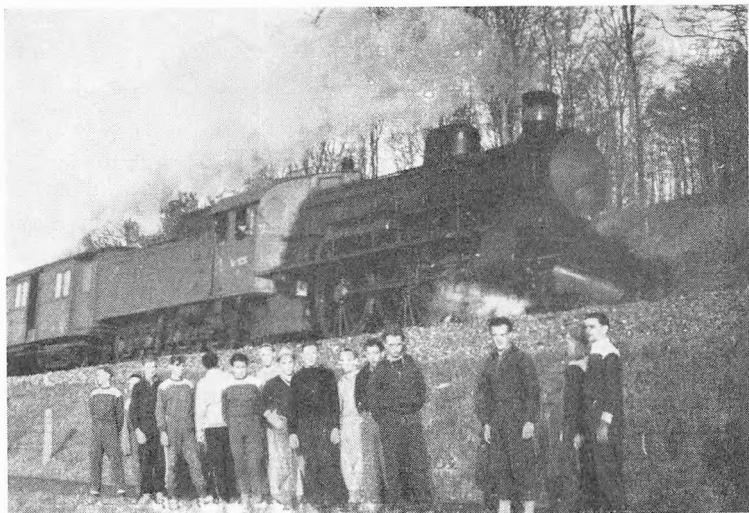
En af hemmelighederne ved godt muskelarbejde er den, at ikke alle bevægelser skal være maksimale. Øvelserne skal ikke alle være »fuldtræffere«. Man kan arbejde meget længere og med større værdi ved afveksling mellem små forberedende bevægelser, store kraftpræstationer og min-

dre efterbevægelser. Men hvor man laver lutter fuldtræffere, selv forholdsvis få gange, kommer overanstrengelsen og dens følger.

Derfor har ikke alene antallet, men også rækkefølgen af øvelserne betydning. Desværre er den rytmiske arbejds-afløsning, der kommer ved en naturlig rækkefølge af øvelserne, endnu ikke noget anerkendt princip i gymnastikken, men en række af øvelser skal være et sammenhængende stykke arbejde, ikke lutter enere. Den enkelte øvelse må ligeledes bygges op på denne måde, fordi en naturlig motiveret bevægelse skal have den rytmiske arbejds-afløsning. Dette må tillige gå igen i øvelsernes helhed.

Vi må i gymnastikken få vore muskler til at samarbejde inden for hele bevægelseskombinatset, gøre bevægelserne flydende, da vil vi også undgå, at en enkelt muskelgruppe overanstrenges. Vi må ikke, som det ofte er tilfældet, dele legemet — bevægelsesmæssigt set — i partier eller i afsnit som: svage bugmuskler, runde rygge, stive led o. s. v. og kun koncentrere os om disse svage punkter, gør vi det, vil vi unægtelig gøre mere skade end gavn.

Gerda Høgdall.

Kære gamle elever!

Endnu et solhverv — tiden løber af sted — forværres og bedres — pessimisme afløses af optimisme — bekymringer af lyspunkter.

Vi havde nogle kære gæster en aften, og de spurgte, om ikke de måtte se min film fra besættelsesårene og de glade dage omkring 5. maj.

Det var lang tid siden, jeg havde haft den fremme, så lang tid var gået, at jeg synes, den indeholdt noget nyt, en stemning, der i relation til nuet forekom uvirkelig.

Den knugende følelse fra besættelsestiden — det var, som om man kendte den fra dagen i dag, hvor man daglig føler retfærdighedens og menneskenes afmagt i de nødskrig, der kommer fra undertrykte lande.

Den jublende glæde, der lyste ud af billederne fra den 5. maj — man kunne ikke undgå at blive revet med endnu engang. — Det er kun 6 år siden. Hvor tiderne dog forandres.

Skulle det virkelig ikke være mulig at bevare glæden over at være fri fra al tyranni og undertrykkelse — i tiden, der kommer?

Over hele verden kæmper det onde stadig med det gode,
-- hvem vil vinde?

Det onde vil altid finde en lejlighed til at ødelægge og rive ned. Det viste sig med al tydelighed efter 5. maj 1945, det onde havde fået en sådan magt i menneskenes sind, at de, selvom de følte glæde og taknemlighed, ikke kunne lade være med at gøre livet surt for hinanden.

Får vi endnu en verdensbrand, er jeg bange for, at vores sind vil blive endnu mere forgiftede, og det vil blive endnu værre at få menneskene i verden til at tilpasse sig efter hinanden. Det vil blive en dyrekøbt fred.

Har disse store perspektiver nogen relation til dig og mig, til det arbejde, vi skal gøre.

Ja, så længe, vi lever i en verden, hvor det enkelte menneskes liv og værd regnes for noget. Så længe en nations trivsel er afhængig af enkeltpersoners indsats, er der noget for os at gøre. Vi må, hver på sin post, være med til at sikre fremtiden.

Gør din pligt, hvor du end er, i dit daglige arbejde, i dit hjem og i det ungdomsarbejde, som vi har prøvet at vise dig vejen til. Vore gode ønsker følger dig.

Og så må jeg i gang med at fortælle om året, der svandt.

November og december er årets stille måneder, store begivenheder er der ikke at fortælle om, men der arbejdes energisk, og et solidt grundlag opnås. Vi lærer eleverne at kende og tager glad afsked til juleferien, fordi vi ved, de glæder sig til at komme igen efter nytår.

Vejret var godt indtil jul, og vi kunne være meget uden-dørs. Vore traveture, medens bladene ligger i driver, er altid en oplevelse.

For tredie gang havde vi indbudt til 3 måneders skole fra 6. januar til 29. marts, og mange havde efterkommet inddbydelsen.

Det er altid spændende at se disse nye glide ind i kam-meratskabet, men de »gamle« tager altid pænt imod, og efter ganske kort tid er der et udmærket samarbejde til gavn og glæde for begge parter.

Månederne efter nytår bød i år på mange ting, der satte kulør på den daglige tilværelse. Jeg nævner nogle af dem.

Rask Nielsen fortalte levende om Finland, suppleret med gode lysbilleder. Et delingsførermøde i Vejle med del-

tagelse af de fleste af eleverne. Tanskelæseren og hukommelseskunstneren Arndt, som tidligere elever kender, var i år usædvanlig godt oplagt. En aften så vi en interessant film fra F. D. B.s virke. Kaptajn Hafstrøm holdt foredrag om veje til fred og fortalte om Folk og Værn.

Det var gode timer i godt selskab.

Fastelavnsfesten blev, traditionen tro, vinterens fornøjeligste dag. De mødte kusiner kunne ikke andet end imponeres af det store forarbejde, som lagde grunden til en virkelig god fest.

Herning Gymnastikforening havde i slutningen af februar måned arrangeret et week-end-besøg til skolen. En god ide, bragt til udførelse af vor gode ven, gymnastikforeningens instruktør Arne Højme. 30 unge mænd og kvinder tilbragte sammen med vore elever et par gode dage. Lørdag eftermiddag gik med instruktion og badstuebad, og om aftenen havde vi filmsforevisning og kammeratligt samvær. Søndag formiddag var vi ude i skoven og hyggede os sammenbagefter. Hen på eftermiddagen tog vi afsked med vore gæster, men forinden havde de alleveret en invitation til genvisit i Herning, og den var fornem. Vi skulle

blive forplejet på det bedste, og rejsen med rutebil ville de også betale.

Intet under, at vi imødeså dagen med spændt forventning, og det blev en uforglemmelig tur.

Tidlig en søndag morgen startede vi mod Herning. Første mål var H. G. F.s træningshytte i skovene ved Rind. Rigtig plantageterræn med høje graner og blød mosebund, som eleverne og idrætsfolkene fra Herning tog en længere tur i.

Imedens fyrede vi »ældre« op i hytten og badstuen. Koldt var det, og enkelte steder lå sneen i driver, men det anfægtede hverken mændene eller pigerne, alle skulle efter opholdet i badstuen have en dusj i iskoldt brøndvand i fri luft. Det var det store, kolde gys.

Og så videre til Herning, hvor vi blev indkvarterede og beværtede på det allerbedste. Vild diskussion bagefter, da alle påstod, at netop de havde haft de bedste værter.

Om aftenen samledes vi med værterne og øvrige medlemmer af H. G. F. i Håndværkerforeningens festsal, hvor vi meget hurtigt blev rystet sammen og gav en underhold-

ning til bedste, som sent vil glemmes i Herning. Som en af mine gamle idrætskammerater sagde ved afskeden: Sådan en dag kalder vi her i H. G. F. for en tolver.

Også Vejle Idrætsforening var flere gange i løbet af vinteren til instruktion under Ernst Larsen med efterfølgende film og kammeratligt samvær.

Imellem er jeg jo ude at lede delingsførermøder, holde foredrag og vise film. I vinter startede vi ofte en hel bilfuld, vore dygtige musikere og recitører, Solbu, Krossen og Sætre, min kone og mig, og så fik vore indbydere en aften lidt ud over det almindelige, til stor glæde for dem og os.

Vejle Husmoderforening havde fået lyst til at se skolen og høre om vort arbejde, og det resulterede i en invitation til at komme ned i Håndværkerforeningen og underholde den samlede forening. Vi var lidt betænkelige, ikke mindst da vi så, at 300 forventningsfulde husmødre var troppet op, men det blev en stor aften, måske mest for os, der ikke havde anet, at vor beskedne underholdning kunne gøre så stor lykke.

Skolens stedlige tilsynsførende, fhv. højskoleforstander Sigfred Munch, besøgte os som vanlig i marts måned. Vi er meget glade for den interesse, han altid viser vort arbejde.

Så kom vore dommerprøver med førstelærer Ingemann Kvist som censor. Han talte til os bagefter, og vi var glade for de gode og kluge raad og vink, han gav os.

Påskken, som måske er årets travleste kursusuge, faldt i år sidst i marts. Vi skylder vore vinterelever tak, fordi de uden at kny tog den masseinvasion, som dagene hød på, ja tog det som en ekstra oplevelse, som de kunne høste belæring af ved siden af det daglige arbejde. På den måde blev det gode dage.

Vore idrætsmærkeprøver fik vi også godt afviklede, og en dejlig vinter var endt.

Store begivenheder var i vente, og skolen skulle som sædvanlig gøres i fin stand. Vi fik alle vore hårde senge-

bunde udskiftet med sine fjedermadrasser, så nu kan det ikke være sengenes skyld, om nogen klager over ømhed.

April måned gik med travlhed. Højdepunktet var finske, norske og danske idrætsfolks besøg i 14 dage, men om dette vil jeg gerne fortælle under skolens kursusvirksomhed.

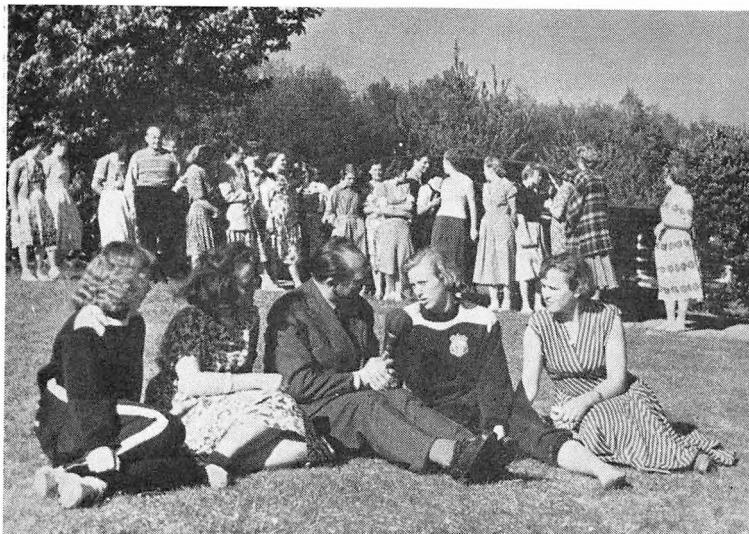

Foråret lod vente på sig, men det havde den fordel, at vi kunne opleve hele det skønne forår sammen med den fløk raske piger, der mødte op den 3. maj. Det var en herlig optakt til en begivenhedsrig sommer.

Vor elevforeningsformand, Thormod Petersen, havde under en udsendelse med redaktør Gunnar »Nu« Hansen omtalt det ønskelige i, at man ud over landet kunne blive gjort bekendt med, hvad en delingsfører er, og med dette emne som grundlag blev der arrangeret en udsendelse her fra skolen.

En herlig junidag mødte en veloplagt Gunnar Hansen op sammen med de fornødne teknikere, og vi havde en virkelig interessant dag, hvor vi fulgte hele indspilningen på plader og glædede os over selv at medvirke. Vi har fra mange steder fået virkelig, velment ros for udsendelsen,

og når den blev så god, skyldes det i første række Gunnar Hansen, der på en ganske storartet måde fik alt til at glide. På sin rolige måde at stille spørgsmål på, fik han de nervøse piger til at folde sig ud under sin lille samtale med dem.

Også en tak til de dygtige teknikere i radiovognen, der tålmodigt fandt sig i, at vi flokkedes om dem, og endda gav de sig tid til at besvare alle spørgsmål om deres interessante job.

Efter at have vinket farvel til disse tiltalende radiofolk havde vi natten derpå et hårdt arbejde med at stille en stand op på Sydjysk Udstilling i Vejen.

I denne lille by, hvor mine forældre og søskende bor, og som jeg har megen tilknytning til, var man gået igang med en landsudstilling, og da komiteen tilbød os en stand på rimelige vilkår, slog vi til og fik med billeder og andet materiale bygget en god fremstilling af det, vi beskæftiger os med. Vi fik desuden en yderst vedkommen håndsrækningsaf købmand Holger Christensen, Vejle, til en lille tryksag, der blev delt ud til 10,000.

Desuden fik vi lejlighed til at tale med mange mennesker, og vi håber, denne udstilling har været med til at udbrede kendskabet til vor skole.

Vore sommerpiger skulle selvfølgelig også se udstillingen, og vi valgte den dag, da vor konge og dronning havde anmeldt deres besøg, og pigerne fik en oplevelse, som de sent vil glemme.

Kan vi fortænkes i, at vi havde pyntet os til dagen. Pigerne så tiltalende ud i vor nye skoledragt, gule bluser, skolemærke på brystet og lange, blaa benklæder. Med skolefanen på fløjten tog vi sammen med de lokale spejdere opstilling ved banegården, da kongeparret ankom, og kongen gav sig tid til at veksle nogle venlige ord med Anny Rytter, der var fanebærer.

På sin vej gennem udstillingen kom kongen også forbi vor stand. Jeg blev præsenteret for kongen, der gav mig hånden og spurgte ud om skolen med en interesse, der tydeligt viste hans kendskab til idrætten.

Sammen med min ældste bror farvefilmede jeg udstillingen, og kongebesøget blev naturligt fulgt fra ankomst til afrejse.

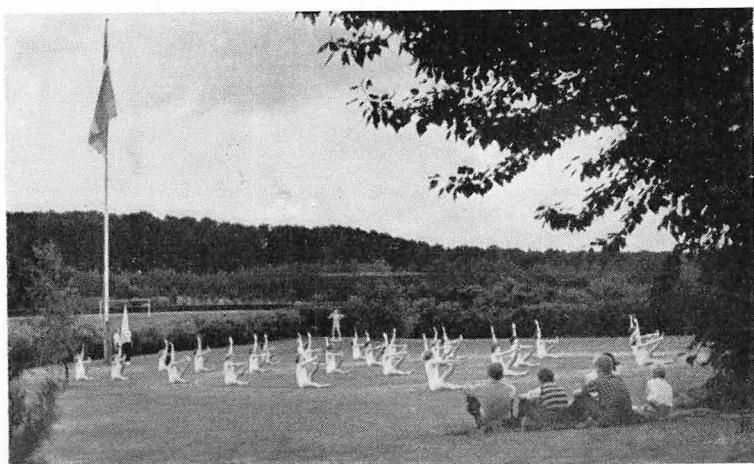
Jeg må beundre kongeparret for den frie og ukunstlede

måde, de bevægede sig mellem os, til tider temmelig nærgående fotografer. Ikke en eneste gang lod de sig ansægte af vor nærværelse, og resultatet blev en ganske udmærket reportage, der har gjort megen lykke, hvor vi har vist filmen.

Det var lige ved, at disse begivenheder fordunklede sommerens store dage under elevmødet, men heller ikke denne fest glemte vore piger, den gik på en smuk måde ind i rækken af gode møder.

Programmet var i store træk, som I kender det, og som vi ved, I holder af. Kammeratligt samvær, måske det bedste af det hele, forevisning af senest optagne film, general-

forsamling, munter leg på idrætsbanen, badstuebad, gymnastikopvisning, folke- og anstandsdanse, komedie på fri-luftsscenen, Sct. Hansbål og aftensang på skihopbakken og til slut en lille overraskelse, som jeg vil referere med et uddrag fra en vandrebog:

»Man må beundre skolen, at den stadig hvert år kan finde noget nyt og smukt at vise os til elevmødet. I år dansede elverpiger med hvide slør i projektørbelysning på fri-

luftsscenen, deres skygger kastedes op mod træernes grønne baggrund, det så fantastisk ud, og ikke nok med det, da projektørerne var slukkede, blev vi bedt om at gå ud til udsigtspunktet med bænken, som I nok kender, lige uden for udgangen til skoven. Vi stod her og så på den glitrende fjord i månelyset, da pludselig en projektør tændtes og drog vort blik ned mod en bitte krog mellem mørke græner, medens en fløjte trilrede. Der så vi Pan med horn og bukkefødder spillende på sin fløjte. Lokket af spillet kom Puk med hale og store ører og dansede til fløjtens lyd, dernæst et par elverpiger. Hvor var det skønt, det gav et suk i os alle af betagelse, da det var forbi, og lyset sluktes.«

Nogle små opvisningsture blev der også tid til. Vi var i Vinding med gymnastik og i Alminde til håndbold. Hagelsø, Ida Christensen og redaktør Jarnø holdt foredrag for os, og arbejdet gik med liv og lyst.

Endnu engang skulle vi give en gymnastikopvisning, denne gang lidt ud over det vanlige, idet vi var indbudte til De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeningers 90 års jubilæumsstævne i Vingsted. Al pigernes fritid gik

de sidste dage, for dette skulle jo være vor første officielle præsentation for en større, kyndig forsamling.

Blev vi så skuffede, nej egentlig ikke, selv om vi havde regnet med lidt mere medvind. Vi kunne i hvert fald ikke gøre for, at vor opvisning faldt på et mildest talt uheldigt tidspunkt, hvor en gøglerforestilling trak publikums opmærksomhed. Vi gennemførte opvisningen uden at lade os anfægte heraf, og det blev en god opvisning. Jeg har lov at sige det, fordi jeg hermed kun citerer referenterne.

Det var iøvrigt et stort og veltilrettelagt jubilæumsstævne, det var fornøjligt at være med og se på alt det, der foregik. Jeg havde lejlighed til at forevige begivenhederne på farvefilm. Filmen er forlængst færdig og afleveret til overbestyrelsen, og den får en god modtagelse overalt.

Og så var det slut på sommerens mange begivenheder, og pigerne rejste hver til sit.

Hvordan var de to hold fra i år? De bedste, vi endnu har haft, sådan er det altid.

I har kun givet os glæder og gode minder at tænke tilbage på.

Min kone og jeg tog os den frihed at tage ferie midt

under sommerskolen, det var ikke pænt gjort, detindrømmer jeg, men når vi til næste sommer til elevmødet gerne vil vise jer den skønne farvefilm fra vor rejse til Finland, Sverige og Norge, håber vi at kunne få tilgivelse. Det var skønt at kunne slappe af midt i al travlheden.

Vi har i år fået en ny gymnastiklærerinde, frk. Gerda Høgdall fra Vejle. Vi har været meget glade for hende og håber at kunne bevare hende endnu i mange år som vor gode medhjælper.

Jeg vil gerne her takke vor tidligere gymnastiklærerinde, Oda Larsen, for de to gode somre, hun har ledet gymnastikken. Vi håber, at hun stadig vil føle sig knyttet til den skole, hvor hun som elev og lærerinde har så mange gode timer.

Vi er nu i gang med vor niende vinterskole, ikke med noget stort hold, men med et godt hold, der yderligere vil blive suppleret op med mange unge til vort tre måneders kursus fra 6. januar.

Det er vanskelige tider for vores højskoler, og vi går ikke ram forbi, men vi håber med jeres hjælp at kunne ride stormen af og føre vor egen lille skole frem til lysere tider.

Skolen skal udbygges engang, og den bliver det også, men vi må gøre os klart, at tiden er ikke inde endnu. Det vil kræve så uforholdsmæssig stor kapital, at det bliver umuligt at forrente den gennem driften, og så må vi vente, hvor nødig vi end vil.

Kommer tid, kommer råd, håber vi, og indtil den tid må vi trofast arbejde videre og glæde os over hver dag, der går godt.

Glædelig jul og godt nytår.

Jeres

Bjarne, Birte, Ingrid og Svend Aage Thomsen.

På orientering.

SKOLENS KURSUSVIRKSOMHED

Det niende kursusår blev det hidtil største. Der har været en jævn stigning gennem årene, og vi er taknemmelige for, at så mange vil komme her. Gamle kendinge møder op år efter år med flere kursus og flere deltagere, og hvert år kan vi byde velkommen til nye.

Hvad vil 1952 bringe? Vi kender vor begrænsning, og det vil blive meget vanskeligt at forøge kapaciteten, navnlig i de mere end besatte feriemåneder. Den eneste måde bliver at lægge kursus på andre tider af året, hvor vi ikke har så travlt. Det er til dels lykkedes i år, og vi håber, det vil kunne lade sig gøre i større udstrækning i tiden, der kommer.

Dansk Idræts-Forbund lagde for i januar måned med et ungdomslederkursus. Et nyt forsøg, der blev en succes. Over 100 deltagere havde meldt sig, hvorfor det måtte deles over to week-ends. D. I. F.s bedste lærerkræfter medvirkede. Leder var gymnastikinspektør Poul Jørgensen, assisteret af K. K. Hansen, Peter Vesterbak, Aage Feldt.

P. W. Degner, Aksel Bjerregaard, Ove Bøje og C. Vincent.

Sidst i februar havde Dansk Handels- og Kontormedhjælper forbund foreningskursus, interessant og velbesøgt.

Og så kom påsken med overvældende travlhed, liv og humør. Dansk Orienterings-Forbund med rekorddeltagelse, 60 mænd og kvinder. Olaf og Signe Andersen, Jesper og Ruth Hven, Th. Nielsen og Knud Jensen stod for instruktionen. Det nystartede orienterings-forbund har en meget aktiv og dygtig ledelse, og det skal nok vise sig at give resultater.

I samarbejde med D. A. F. afholdt Jydske Atletik-Forbund andet års kursus under ledelse af Aksel Bjerregaard, Svend Ørnby og Arved Nielsen. Til dette kursus var der inviteret 14 dygtige idrætsmænd som medier for de vordende instruktører.

Maratonlöberne træner.

Det finske fri idrætsforbund havde tidligt på året forespurgt, om vi kunne tage et hold finske idrætsmænd på træningslejr i april måned. Det kunne og ville vi gerne, og den 9. april ankom 23 af Finlands bedste folk under ledelse af rigsinstruktøren Armas Valste og europamesteren i højdespring Kalevi Kotkas.

Vi havde hørt så meget om den måde, finnerne træner på, og vi havde tilladt os at invitere norske og danske idrætsmænd til skolen i samme tidsrum, fordi vi mente, der var noget at lære.

Og det var der. Vi instruktører havde lange samtaler med Armas Valste, der uden reservation gav af sin store viden om idræt. Dette, at vi samtidig så finnerne praktisere Valstes teorier, var en oplevelse, og de aktive norske og danske idrætsmænd blev revet med og arbejdede med liv og lyst.

Finske og norske spydkastere.

Vi ville jo gerne vise vores finske gæster lidt af Danmark, og en tur blev arrangeret. Jellinghøjene, brunkulslejerne ved Søby, det flade Vestjylland og Vesterhavet i stormvejr. Navnlig det sidste var en oplevelse for finnerne. På tilbagevejen stoppede vi i Herning og gav for et stort og interesseret publikum en træningsopvisning på Stadion, derefter middag og kammeratligt samvær med Herning Gymnastikforenings medlemmer. Må jeg tilføje, at H. G. F. var værter og betalte udgifterne for hele turen, og det vil jeg gerne her bringe dem vor allerbedste tak for.

Vejle stadion var skuepladsen for endnu en opvisning, men ellers var dagene helliget arbejdet. I den koldeste og mest blæsende april i mands minde. Den jyske »passatvind«, som Armas Valste kaldte den, blæste hver dag, og det var deres eneste anke, ellers havde vi indtrykket af, at de var glade for at være her.

Vi måtte love at komme til Finland, og da vi hen på sommeren efterkom invitationen, blev vi mødt med en hjer- telighed og gæstfrihed, der var helt enestående. I særlig grad skylder vi det finske idrætsforbund, Kalevi Kotkas og Armas Valste tak for al den tid, de ofrede på at vise os »gamle Finland».

Bekendtskabet med finnerne og rejsen til Finland var en oplevelse, som jeg gerne vil delagtiggøre alle vores kursusvenner i, bl. a. glæder jeg mig til at vise dem den skønne farvefilm, jeg optog på turen.

Vi vil gerne hermed takke det finske, norske og danske forbund for tillid og gode dage.

Fængselsfunktionærer, der arbejder med idrætten i deres afdelinger, udgjorde flertallet på vort faste aprilkursus. Der var stor tilfredshed, og da deltagerne rejste hjem, udtrykte de ønsket om, at kursuset næste år udvides, og det vil vi meget gerne forsøge.

Vejle Amts Gymnastikforening holdt sidst i april et dommerkursus i håndbold under ledelse af Viggo Søndergaard og Aage Høyer. Der er nu snart tradition for, at V. A. G. er her de sidste dage i april, og det samarbejde er vi meget glade for.

Raske cykleryttere fra A. B. C. og forskellige jyske klubber har tilbragt 14 dage med ihærdig træning og instruktion under Axel Goltermanns kyndige ledelse, og når vi til næste år ser dem igen, kan de fejre 5 års jubilæum, og det glæder vi os til.

Midt i juni måned havde vi Esbjerg Gymnastikforenings dygtige pigehold under ledelse af Anne-Lise Madsen på week-end-besøg, dem vil vi meget gerne se igen.

I ugen før elevmødet var mange tidlige sommerpiger på kursus, og til næste år håber vi at kunne inmøde komme

ønsket om at lægge dette kursus i ugen efter elevmødet, og så venter vi at se mange flere.

Dudderne havde 5 års jubilæum i år. Det hidtil største antal var tilmeldt, og rygterne vil vide, at kursuset fik et ganske udmærket forløb med Dudde Bidstrup i strålende form, og Søndergaard, Søgaard og Knud som omsorgsfulde værter. Min kone og jeg var desværre ikke hjemme. Finlandsturen var begyndt, men vi havde dog fornøjelsen at kunne byde velkommen, og det var mig en særlig glæde at overrække skolenålen til ikke mindre end 11 raske piger, der havde været med alle 5 år.

For første gang havde Dansk Arbejder Idræts-Forbund håndboldkursus for kvinder, fortællelig ledet af Charles Hjort og Henri Nielsen. Fru Hjort og Carita Olsen tog sig moderligt af de unge københavnerpiger, der stod til rådighed for de voksne under instruktionen.

I samme uge havde vor gamle elev Karl-Olav Dahlbak samlet to dygtige juniorhold fra Skjold og Drammen Boldklub til instruktion og træning. Det glædede mig at høre, at det var det mest tiltalende drengehold, der endnu havde gæstet skolen, det siger ikke så lidt.

Så kom 14 dage med 5 D. B. U.-kursus. Der var i år tilmeldt så mange, at vi måtte lave dobbeltkursus. Det gik over al forventning, for D. B. U. har en stab af dygtige lærere, der klarede alt til ug. Det var gamle kendinge, Bjørn Lie Nimb, Ejner Jensen, Niels Thomsen, Jens Nygaard og vores allesammens Egon Thon, der har været med siden 1944. Vig Larsen fra København var her for første gang, ham vil vi gerne se igen.

Vor gode ven Sophus Nielsen kom regelmæssigt på besøg, viste og kommenterede sine udmærkede instruktionsfilm, samt spredte hygge på sin uforlignelige måde.

Cricketspillere.

Fra D. B. U. kom formanden, fabrikant Ebbe Schwartz, på besøg og fulgte interesseret arbejdet. Også J. B. U.s formand, Niels Madsen, og sekretær Højriis kom, og vi opfriskede minder fra de første kursus i krigsårene.

D. B. U.s instruktionsudvalg var repræsenteret ved den gamle landsholdsspiller Toft Jensen.

Det er for os en stor glæde at se, med hvilken interesse man fra foldboldledelsens side følger dette vigtige arbejde, som disse instruktionskursus er for dansk fodbold.

Drengeholdene, som i disse dage var stillet til rådighed for de vordende instruktører, kom i år fra Haderslev, Aalborg, Freja, Ry, Vamdrup, Viborg og Esbjerg. Friske og raske drenge var det.

Under sidste uges fodbold havde D. B. U. arrangeret et kriketkursus med en dygtig og tiltalende engländer, mr. Hankinson, som instruktør. Det var et heldigt valg. Grundigt og dog humørfyldt og hyggeligt meddelte han sin viden til deltagerne gennem Hans Andreasen, der som tolk og leder bidrog til et virkelig godt kursus. — Kurt Nielsen, D. B. U., som havde tilrettelagt kursuset, havde vi fornøjelsen at være sammen med de første dage.

BrandII

Så er vi kommet til sidste uge i juli, hvor Dansk Arbejder Idræts-Forbund afholdt deres årlige håndbold- og fodboldkursus. Som sædvanligt godt besøgt og foretræffeligt ledet. Drenge fra fynske klubber var medier for instruktørerne. Håndbolden blev ledet af Egon Gundahl og Sv. Aa. Hansen. Fodbolden tog Tage Søgaard sig af med Herluf Nielsen som hjælper. Chefer var Charles Hjort og Henri Nielsen. D. A. I. gør meget for instruktøruddannelsen og har her et godt aktiv i disse fortræffelige ledere.

Under dette kursus opstod der en skorstensbrand i badstuen, en overgang så den faretruende ud, men ved hjælp af D. A. I.s raske kursister lykkedes det at bekæmpe ilden, inden brandvæsenet ankom.

Dansk Atletik-Forbunds andet års kursus for lærere og Dansk Håndbold-forbunds kursus for lærere og viderekomme indledte august måned.

Det første blev ledet af Volmer Lilholt og Aksel Bjerregaard. Dygtige ledere og et godt kursus. Chr. P. Hansen kom og fortalte om idrætsanlæg og sidst på ugen kom formanden for D. A. F.s instruktionsudvalg Wm. Beck og besvarede spørgsmål samt fortalte om forbundets planer med hensyn til de fremtidige lærerkursus.

D. H. F.s kursus i denne og i den følgende uge, hvor boldpiger og mandlige nybegyndere fyldte skolen med liv, hører til det, vi sætter særlig pris på. Vore mange, hyggelige timer sammen med Egon Sander, Aksel Pedersen og Carl Madsen kan vi lide. Jeg havde lejlighed til overfor forbundets formand, Palle Christensen, og repræsentanten for instruktionsudvalget, Leo Gyntler, at give udtryk for den glæde, vi har haft af håndboldspillerne i de mange år, de har været her.

Og nu begyndte bokseunionen sin kursusrække. 3 kursus for begyndere og viderekomme afsluttet med foreningslederkursus.

Jens Christensen var den energiske leder af bokserne, og jeg synes, at kvaliteten af bokseinstruktørerne bliver bedre år for år. Instruktørerne er også meget interesserede

i at komme på kursus og har den rigtige indstilling: stadig lære nyt og lære det grundigt. Sådan skal det være.

D. A. B. U.s formand, Kurt Christensen, var til stede ved foreningslederkursus og bidrog til et godt forløb af dagene.

Jeg vil gerne her sige, at vi var meget glade for de unge mænd, som med europamesterskaberne for øje var sendt herover på træningskursus omkring 1. maj. Deres leder, Knud Larsen, gik for i træningen med en ildhu og energi, der gav resultat i form af en stærkt forbedret træningstilstand hos idrætsmændene. Vi vil meget gerne igen have et sådant kursus, og vi håber på et gensyn i olympiadeåret.

På vej til europamesterskaberne.

Fra 12. til 18. august havde Dansk Bordtennis-Union sit første kursus her på skolen. Vi havde fået et stort telt stillet op på Stadion, og det gav udmærkede forhold at arbejde under.

Leder var Knud Garval og instruktørerne Chr. Juhl og Kurt Schandorph. Alt var vel tilrettelagt. Vi så med glæde den vægt, som unionen lægger på uddannelsen af dygtige instruktører. Obligatorisk afsluttende prøve med unionens

bestyrelse og en repræsentant for det svenske Bordtennis-Forbund som censorer.

Vi håber på gensyn til næste år og melder forud deltagelse her fra skolen.

Bordtenniskursus.

Sidste uge i august — old-boys-kursus, der havde et udmærket forløb.

Programmet i store træk var som tidligere år, dog med en todages tur til Hoverdal tekniske arbejdsskole, inviteret af vor old-boys-kammerat, forstander Albert Jørgensen. Det var en dejlig oplevelse at gå tur i det skønne terræn med de mægtige plantager omkring skolen. Desuden spillede vi forskellige spil, samlede svampe og hyggede os sammen med Albert Jørgensen, der fortalte om skolen og dens virke.

Old-boys-kursus er det første, der holder 10 års jubilæum. Sidste uge i august måned 1952. Husk det, og reserver dagene allerede nu. Vi skal have et godt kursus med alle de »gamle« og mange nye deltagere. Vi glæder os.

Den 1.—2. september: Dansk Orienterings-Forbunds week-end-kursus. Etter nogle gode dage med gamle venner,

og vi skulle snart se dem igen, idet forbundet den 13.—14. oktober skulle have sit første store løb, landskampen mod Sydsverrig, i terrænet omkring Rørbæk sø, med skolen her som basis.

Det var strålende efterårsvejr, fint arrangement og et skønt landskab, hvad mere kan en orienterer ønske sig.

D. I. F.s formand, landsretssagsfører Leo Frederiksen, og direktør Axel Lundqvist med fruer, fulgte med interesse løbet ude i terrænet, og ved den efterfølgende middag foretog Leo Frederiksen præmieuddelingen og udtalte anerkendende ord til orientererne.

D. I. F.s instruktør, Aksel Bjerregaard, og dr. med. Ove Bøje var medvirkende ved næsten alle specialforbundenes kursus, og vi vil gerne hermed bringe skolens bedste tak for det forløbne år.

Det er syvende år i træk, at esperantisterne slutter vor kursussæson. De begyndte med den årlige karavanefest for derigennem at skabe yderligere interesse for ugens arbejde. Det blev en vellykket fest, og selve kursuset var velbesøgt og godt.

Esperantokursus.

Det var som altid hyggelige dage, for der er mange, der kommer igen år efter år, de føler sig hjemme, og vi glæder os over at være sammen med dem.

Mange foreninger og enkeltpersoner fra ind- og udland har i år besøgt skolen. Vi er glade for den interesse, der vises os, fortæller gerne om vort arbejde og håber derigenom at kunne udbrede kendskabet til »den jyske«.

Glædelig jul og godt nytår ønsker vi alle vore kursusvenner, specialforbundene og Dansk Idrætsforbund med tak for året, der svandt.

Ingrid og Svend Aage Thomsen.

ELEVMODE

Lørdag den 28. juni fra middag til mandag morgen den 30. juni.

Som sædvanlig har vi idræstøj med, endvidere sengetøj for overnatning, og hvis vi til den tid endnu har rationering, da også mærker.

Indmeld jer i god tid, senest den 25. juni.

Vi håber på stor tilslutning.

Svend Aage Thomsen.

FRA USA TIL BRISBANE

Fra Christian Jacobsen, Aabenraa, elev på vinterholdet 46—47, har vi modtaget følgende beretning om hans oplevelserude i den store verden:

Efter i længere tid at have gennemrejst Amerika skulle min rejse endelig gå videre til Australien, de store muligheders land. Jeg havde bestemt mig for at tage turen til Sidney i to tempি, første afdeling var fra Los Angeles i Californien til Honolulu med båd, her gjorde jeg ophold i 6 dage; den anden afdeling med fly direkte fra Honolulu til Sidney.

Angående sørejsen til Honolulu er der vel ikke noget særligt at omtale udover det sædvanlige luksusliv på en passagerbåd. Da Long Beach tivoli og strandbred forsvandt i horisonten, var det stadig vanskeligt for mig at forstå, at jeg var på vej til Australiens tropesol, mens en stor part af Amerika og Europa beredte sig på novemberstorme og påfølgende sne. Livet ombord på ss »Lurline« var i allerhøjeste grad præget af den ældgammle hawaiikulturs musik, danse, sange og malerier, alt holdt i hawaiisk stil. Ankomsten til Honolulu kræver en speciel omtale, da den er den eneste i sin art i verden.

I den strålende morgensol er alle tidligt på tærne, og da vi runder Diamondhead, kommer den første velkomstbåd ud til os. Inden vi når kajen, er vi omgivet af en sværm af både, der alle er oversyldte med mænd i alohaskjorter og kvinder i lige så spraglede, løsthængende skørter. Musikken lyder til os fra bådene, og inden længe vrimler ss »Lurline« af hotelrepræsentanter og private værter, der forærer blomsterkrans til højre og venstre. Hvis der er nogen af jer, der tror, at møntdykning er en gammel, aflagt skik, så tag en tur herover. De mørkebrune knægte er omkring skibet ustandselig, snart synes de at have tandbylder allesammen, da de putter alle de mønter, de dykker efter, i munden, men de kan dog stadig skrige opmunrende ord til passagererne.

Efter at have lagt til kajen må vi bane os vej gennem et utal af tilskuere, fotografører, souvenirsælgere og huladansere. Huladansen er stadig populær og danses af såvel mænd som kvinder, der er i besiddelse af en fantastisk rytmé i hele kroppen, en speciel blød rytmé, der udføres med alle lemmer i bevægelse.

Min første tanke er at opsøge den afdelingschef i »Hawaiian Pineapple«, som jeg havde introduktionsskrivelse til fra en dansker i Californien. Jeg bliver ualmindelig venligt modtaget, og mr. Schoening skaffer mig et hotelværelse på Waikiki-stranden. De fleste mennesker går så at sige klædt i badetøj hele dagen.

i hvert fald de, som er ude at nyde tilværelsen. Hotellet ligger på selve strandbredden, og her er der service for alle pengene. Små hawaii-boys varter en op på alle måder, uden at virke generende. Fra værelset er der elevator til gulvetagen, der er en kæmpehal med butikker, barer, restauranter o.s.v. Foran breder Waikiki-stranden med sin skumklædte surf sig, her fristes tilværelsen under de allerbehageligste former, man kan leje et surfboard eller en outrigger, tage en svømmetur eller blot ligge og drive. Under et stort sicustræ er der hver aften dans, den eneste lejlighed, hvorved mændene er i benklæder og skjorte, kvinderne som regel i det samme, den hawaiianske musik skaber rammen og stemningen, og hen på aftenen tager et par stykker sig gerne en natlig svømmetur. Rejsebureauerne arrangerer for de velbeslæde sightseeing til de omliggende øer med bjergbestigning, rideture o.s.v. Oahuøen, hvorpå Honolulu ligger, tilhører Hawaii, men mange påstår, at man ikke har set det skønneste ved denne øgruppe uden først og fremmest at have set selve øen Hawaii. Oahu er den mest civiliserede ø, livet i Honolulu går nærmest som i enhver amerikansk by, men travlheden er modereret, folk har altid tid til at standse og avisere en turist; biler, busser og butikker hører selvfølgelig også hjemme i gadebilledet. Alle barberstole i byen er betjent af smukke hawaiigirls. Byen ligger meget smukt, omgivet af meget frugtbar jord med et væld af cocuspalmer; her gror alle de planter, som vi strider for at få til at vokse i danske drivhuse. Hawaii-blomsten, hibiscus, er naturligvis den dominerende, bananer gror nu i plantager, dog findes enkelte vildtvoksende, men de er ikke nær så store som de dyrkede. Appelsiner, citroner og den melonlignende paw-paw gror i overflod, passionsblomsten bærer en delikat, spiselig frugt på størrelse med et højneseæg. Kolossale strækninger af ananas- og sukkerplantager udgør Oahu's hovedindustri, klimaet her er sådant, at hensyntagen til årstiderne er unødvendig, den ene afgrøde afløser den anden, store fabrikker behandler frugten, tusindvis af dåser fyldes hver dag med ananas. Lange jernbanespor gennemkrydser Oahu, disse er udelukkende beregnet til sukkerrørtransport, ikke til personer. Når markerne er modne brændes de af, uden at sukkerrøret beskadiges, kun bladene brænder, rørene høstes derpå med maskine og læsses på jernbanevogne og føres til fabrikken. Såvel ananassen som rørsukkeret fra Hawaiiøerne er berømt over hele verden. Cocospalmen har ikke alene værdi som fødevarer og delikatesse, men finder også anvendelse for souvenirfabrikanterne, der laver hatte, tasker og sko flettet af bladene, disse sælges i utrolig mængde til turisterne. Det er oftest i små-

forretninger, hvor der arbejdes fra tidlig morgen til sen aften, disse ting fremstilles. Et utal af andre souvenirstrembringelser findes også, en af de mest populære er blomsterkransene, enhver turist bærer blomsterkrans om halsen mindst en gang om ugen, i hvert fald ved ankomst og afrejse. Af særlige havplanter og koraller fremstilles smykker, som små hawaiigirls falbyder på strandbredden og gør gode forretninger med.

Nattelivet må også nævnes, det er noget ganske specielt. Danserestauranter og barer findes i overflod, alle lyse og moderne, så indbydende, at man må stikke næsen indenfor i det hyggelige tusmørke, fremkaldt af elektriske pærer, der belyser hviskende og svajende palmeblade og grene; saltede jordnødder og cocusskiver, orkestret, huladansen, fin-fin service, altsammen skaber det rammen om livet her. Dog må bemærkes, at jeg i den tid, jeg var i Honolulu, aldrig så et spirituspåvirket menneske på trods af stadig overbefolkning på barer og restauranter. Men priserne —!

Det er forbavsende, hvor godt danskerne herude modtager deres landsmænd. Et dansk ægtepar, som jeg besøgte, kendte intet til mig på forhånd, kun en hilsen havde jeg med fra deres familie i Los Angeles. Straks blev jeg inviteret til selskab næste aften; selvom der ikke taltes meget dansk, drejede dog alt sig om deres fædreland — fruen forærede mig en alohaskjorte som alohagave, en af disse skrigende og spraglede med ti forskellige farver. De stammer fra Hawaii, men anvendes meget i Amerika, selv i Australien indrømmede mange mennesker, at de var smukke. Aloha betyder goddag og farvel på det smukke hawaiiske tungemål. Denne gæstfrihed fandtes overalt herude. Kun få af disse mennesker kunne tænke sig igen at blive bosat i Danmark, dog nærer de en dyb respekt for og kærlighed til deres fædreland, og de bliver meget skuffede, hvis en dansker, der kommer herud, ikke svarer til deres store forventninger.

Alt dette lyder jo sikkert som et rent og skært paradis, og Hawaii er absolut et ideelt feriested, men der er også skyggesider, der er såvel rige som fattige. De fleste fabrikker lukker kl. 13, så arbejderne kan komme til stranden, men mange har ikke råd til at nyde livet, alt er fantastisk dyrt. Raceproblemets er her som i Amerika stort, der er et utal af halvblods og kvartblods mennesker; alt er i sin orden, hvis en hvid og en kineser gifter sig, men vil de forlade øen, opstår problemerne.

Nu ikke mere om Hawaii, jeg må videre til Sidney og Australien; behængt med blomsterkrans begiver jeg mig i den store limousine til flyvepladsen for at påbegynde den 15 timer lange flyvetur med mellemlanding på Canton Island og Fiji.

Der er mange mennesker, som skal med Canadian Pacifics store skymaster, folk fra Frankrig, Lithauen, England og Canada. De fleste har opgivet alt hjemme for at forsøge en ny tilværelse i det fremmede, de rejser på eget initiativ, uden nogen hjælp eller støtte, til gengæld kan de så tage hvorhen de vil, når de kommer til Australien, medens de regulære emigranter, der kommer på kontrakt og får rejsen betalt, anbringes i lejre i to år.

Flyveturen er pragtfuld i det klare, solskinsfyldte vejr, sådant er det forsvrigt næsten hver dag. Havet ligger solbestrålet og skønt under os, et skib, der kun synes som et legetøjsskib, arbejder sig langsomt ind til Pearl Harbour. Ved ankomsten til Canton venter en ekstra oplevelse. Mellemlandingerne skulle være to timer, men medens passagererne går langs stranden og samler souvenirs, meddeles, at en storm raser over Fiji, så at landing er umulig.

Cantonøerne er to hesteskoformede koraløer, der tilhører USA, de er flade som en pandekage og hvide som sne og kan faktisk kun benyttes som luftbase. Kun få forkørøblede planter kranser lufthavnen og hærrens kaserneområde, de vokser i importeret jord og gødning. Alt vand er destileret. Oprindelig fandtes intet dyreliv, men nu er en del sjæligheder trukket hertil.

Ved hjælp af øens tre oldnordiske biler og en motorbåd transporterer vi til den anden ø, hvor hotellet ligger. Vejret er trykkende hedt, så vi føler lyst til et bad i det lunkne vand mellem skær og koralrev uden at tænke på hajerne, som ofte slår et smut helt ind om kysten. Som luftfartselskabets gæster har vi adgang til øens to klubber, hvor der af mændene på Canton — som ikke har set et skort i måneder — arrangeres et interimistisk bal, idet der befinner sig et par damer blandt passagererne. Det endte ivrigt i den ene klub med et par vilde slagsmål.

Vi er tidligt oppe næste morgen, og i strålende sol går det til flyvepladsen — forsvrigt var det et vidunderligt syn denne morgen at sejle til Canton, et farvespil uden lige foldede sig ud for vores øjne mellem de to øer, men solen varslede om en utålelig hede, så vi var glade for, at vi skulle færdes i de højere og køligere luftlag.

Fra luften over Fiji ser vi kolossale mangroveskove og sumpe, inde i landet opdyrkede marker med sukkerrør og majs. Øen er i britisk besiddelse, så vi har lejlighed til at bruge de sidste dollar og pund. Et par sorte politibetjente i uniform, bare fødder og med en kolossal manke vækker opsigt og fotograferes ivrigt, sproget er engelsk — også blandt de indfødte, alle svarer korte. Da jeg spurgt en af betjentene, om det ikke var varmt med det lange hår, svarede han kun: nej, vi behøver ingen hat.

Det lød som vås, men da jeg senere arbejdede i Australien i brændende sol uden tropehat, forstod jeg betjentens svar. Udsætter man nemlig sit hoved, specielt sit baghoved for den stærke sol, besvimer man simpelthen.

Sidney lå badet i lys, da vi ankom. Lysene tegnede et klart kort over havnen, som har ry for at være den skønneste i verden. Tolderne interesserede sig overhovedet ikke for bagagen, da de hørte, jeg var skandinav, kun måtte jeg dokumentere at have penge nok til at klare mig for, til jeg kunne få arbejde. Efter det skønne syn fra luften, er det en skuffelse at se de snavsede og mørke gader. I håb om, at KFUM her var som i Amerika, fandt jeg frem til en ret stor, snavset indeklemt bygning, hvor det efter megen parlamenteren lykkedes mig at få et værelse, dårligt oplyst, behængt med gammelt spindelvæv, nej det var langt fra Amerika. Om morgenen vågnede jeg op med en grusom kløe over hele kroppen, det viste sig, at foruden de $1\frac{1}{2}$ million indbyggere var der mindst lige så mange lopper — i det mindste på hotelværelserne. Jeg søgte nu kontakt med en dansker, som jeg havde en introduktionsskrivelse til. De første dage her i Sidney var meget regnfulde, hvorfor paraplyerne dominerede billedet. I øvrigt har jeg aldrig nogen sinde set magen til den fodgængertrafik, der var i Sidney, selv New Yorks masser blegner i sammenligning, alle fodgængere holdt til venstre på fortovet, ellers var det umuligt at komme frem.

Sidney er langt fra en moderne by, grundet de smalle gader er der megen ensrettet færdsel, men da gaderne også er meget dårligt afmærket, mangler skilte, er det tillige vanskeligt for en fremmed at finde rundt. Politi er her nok af, der står en betjent i hvert gadekryds, medens afløsningen venter på fortovet, tilsyneladende kunne over halvdelen undværes, hvis der indførtes færdselslys. De kunne i så fald beskæftiges i industrien, hvor der er en kolossal mangel på arbejdskraft, og australieren vil ikke arbejde hårdt for at bøde på mangelen. Fagforeningerne forlanger 40 timers arbejdsuge; jævnlige strejker søger at presse lønnen i vejret. Australiens andet store problem er inflationen, hvilket er årsagen til, at de er førende i kampen mod den.

Der er ingen balance mellem Australiens eksport og import. Ulden, den største eksportvare, sælges for høje priser, men penge bliver i landet. Grundet krigen er der store nedskæringer i importen, og prisen på eksporten: uld, hvede, smør, kød, metal, skind o.s.v. er nidoblet siden 38—39. Autoriteter påstår, at vil folk arbejde ærligt og hårdt, ville det værste være overstået, ville man gå tilbage til 44 timers ugen, ville hele problemet være løst, men kommunisterne behersker fagforeningerne, og de næg-

ter at arbejde hårdere. Siden 39 er arbejdskraften fordoblet, men produktionen er den samme eller er gået ned. Arbejdssløsheden er 7 pct. Hver gang, der er strejke, går produktionen ned, priserne stiger, og der er igen grundlag for en ny strejke.

Øl- og tobaksproduktionen er fordoblet, og behovet kan endda ikke tilfredsstilles. Aldrig har jeg set folk drikke så meget øl, der er et væld med store ølbarer, som altid er fyldte; om aftenen, når folk går fra arbejde, stopper de op et par timer i en bar.

Omkring Sidney findes en mængde skønne partier, og det er måske først, når man kommer herud og ser havbens mange bugter og indskæringer, man forstår, at det er verdens smukkeste. Bl. a. er turen til Palm Beach vidunderlig, gumtrees danner store skove, hvor nationaldyret, koalabjørnen, lever. Den er iøvrigt ret sjælden, også kænguruerne er sjældne her, de har fortrukket til mere mennesketomme egne. Der findes en vidunderlig sandstrand og surf her, det burde være Hawaii nr. 2, men der er ingen badehoteller og restauranter. Folk udnytter slet ikke mulighederne, selvom de ligger lige for næsen af dem; de kan ikke se dem.

Man kan ikke forlade Sidney uden at have været en tur oppe i Rocky Mountains. Desværre var det tåget og regnfuldt den dag, jeg tog derop, derfor så jeg ikke den blå lis, der har givet dem navn. The Three Sisters, det kendte postkortparti, så jeg i glimt, når tågen lettede. Disse tre mægtige klippetinder, der rager så at sige helt op i skyerne, er imponerende. De store højder og bratte skrænter med brusende vandfald gav mig dog et godt indtryk af den kolossale storhed og råhed.

Sidney er selvsagt Australiens travleste by, hovedparten af eksporten og importen går over den, det er vel også det, som får mange til at tro, den er hovedstad, men det er nu Canberra, der ligger 150 miles sydvest for Sidney. Landets liberale regering ledes af præsident Menzies, men denne regering afløses tilsyneladende ved det kommende valg af en socialdemokratisk.

På grund af de urolige forhold og manglende konkurrence bliver det til, at producenterne tager for mange chancer og bliver ligegyldige. Således kan nævnes, at det forholdsvis stabile vejrfår folk til at tro, at forbedrede dyrkningsmetoder, f. eks. oprettelse af drivhuse og den slags, er unødvendigt, hvorfor varer, der ville blive kasseret hjemme, sendes på markedet herhende. Lignende forhold gælder de øvrige erhverv.

Australisk spiritus fås således i overflod, fordi kvaliteten er dårlig, men folk foretrækker den udenlandske. Modsat er det med tobakken, australiske cigaretter og tobaksvarer er næsten ikke til at opdrive, da de foretrækkes frem for engelske, men

England har betinget sig et vist salg, og mangelen på australiske gør da, at vil man ryge, må man også købe engelske varer.

De største gulddistrikter findes mod nord i Queensland og West Australia; dog er der fundet guld omkring Sidney. Kul og jern er der rigelige mængder af, størsteparten går til stålbyen Newcastle, der ligger ved kysten 90 miles nord for Sidney. Her produceredes også stålet til Sidneys gigantiske havnebro, der er byens stolthed. Den blev færdig i 1930 og er verdens anden længste hængebro — 25 tommer kortere end Kill van Hull Bridge i New York, men dens bæreevne er den største i verden. Siden dens åbning har 200 millioner mennesker passeret den, og der er til stadighed beskæftiget 100 mand med vedligeholdelsen.

Sidneys største problem er elektricitetsforsyningen; der er til stadighed mangel på elektricitet på trods af, at byen har et værk, der beskæftiger 1000 mand. Der forekommer stadige mørklægninger af byen. Tre nye værker er derfor under opførelse, og der er store planer om at tæmme vandfaldene i Snowy Mountains. Først når dette er sket, kan byen blive tilfredsstilende forsynet.

En af grundene til de mange mørklægninger er det fantastiske forbrug i Kings Cross, Sidneys forlystelseskvarter. Her holdt de amerikanske soldater til under krigen. De fleste af byens hoteller og restauranter ligger her, ja, det er faktisk en lille by for sig, hvor der holdes åbent hele natten. Man har indtryk af, at australierne godt kan lide amerikanerne og gør deres bedste for at kopiere dem. De mener selv at være på højde med amerikanerne. Ikke mindst her i forlystelsesbyen mærker man amerikaniseringen.

Indenfor kulturlivet kan jeg nævne, at byen har et imponerende bibliotek, som er meget besøgt. I tre store etager er der bøger fra gulv til loft, flere værelser er forbeholdt specialliteratur med illustrationer af landets historie og udvikling. På gulvet i den store hall findes et kort over Australien med alle de ekspeditioner indtegnet, som har krydset dette vilde land.

I nærheden af biblioteket ligger musikkonservatoriet for enden af den store park The Domain, der grænser op til botanisk have og iøvrigt strækker sig langs en af byens hovedgader. Botanisk have ligger helt ned til vandet, og dens smukke plæner oversvømmes ofte af havet, der efterlader de små sører fyldt med fisk af forskellig art. Herfra er der forsvrigt en fin udsigt ind over det smukke havneområde med siluetten af den berømte bro. Sidney har også sin Hyde Park, der tjener samme formål som i England. Enhver kan her om søndagen stille sig

op på en ølkasse og udtrykke sin mening om de politiske forhold og lignende. Halvfulde mennesker ligger og daser på bænkene omkring den smukke Towns Hall.

Fra Sidney skulle jeg videre til Brisbane, der ligger 550 miles nordligere, og jeg besluttede mig til at gøre turen på tomfingrer, d.v.s. jeg rejste dog et lille stykke med tog ud til en af hovedlandevejene, som krydser landet, da mulighederne for hitch-hiking måtte være bedre der. Jeg opdagede da, at DSB på ingen måde står tilbage for de australske baner, der er elendige. Materialet er meget dårligt, og vognene uhyre snavsede og beskidte. For at gøre det hele vanskeligere og mere interessant har man forskellige sporvidder, selv i den samme stat er der forskellige sporvidder. Jeg tog som sagt med toget til Hornsby, en af Sidneys forstæder for der at møde den gennemgående trafik, og snart efter sad jeg i en lille Singer på vej nord på med The Great Dividing Range mod vest og Stillehavet mod øst. Af og til kom vi ind i fodbjergene, og landevejen snoede sig ud og ind mellem klipperne for derefter at rette sig ud og følge kysten et stykke.

Det må bemærkes, at Australien ikke har de virkelig store bjerglandskaber med kolossale højder. Kæden her langs østkysten når op i omkring 2000 fod højde; men det højeste bjerg, Hosciusko, ligger i de australske alper på grænsen mellem New South Wales og Victoria, det er 7328 fod. Det er også i dette sidste landskab skiløb og lignende foregår, man påstår, at Australien har lige så stort et areal til vintersport som Schweiz.

The Great Pacific Highway snoede sig videre fyldt med huler og snævre passager, mange steder var asfalten helt skyllet bort af de kraftige regnskyl. Jeg gav mig ikke tid til at stoppe i industricentret Newcastle med sine 128000 indbyggere, den er N. S. W.'s største by. Her findes Australiens rigeste kullejer, og hertil strømmer jern og stål fra omegnen, særlig fra Waratah; denne storindustri gør den til en af Australiens vigtigste havnebyer. En tyk, usund røg hænger over byen.

Det sidste stykke vej til Brisbane tilbagelagde jeg på motorcykle i et grusomt regnvejr. Turen gik gennem Port Mac Quarie, Coff's Harbour og Green Bull, hvor vi skulle med færgen. Om bord på denne løb jeg sammen med et selskab, der skulle til Brisbane, og med dem tilbagelagde jeg det sidste stykke vej. Hvilke oplevelser, der venter mig her i Brisbane, kan jeg desværre ikke få med i dette brev, hvorfor jeg vil slutte med at ønske jer allesammen en rigtig god jul og et godt nytår, en særlig hilsen til kammeraterne fra 46—47.

Christian Jacobsen.

NYT FRA GAMLE ELEVER

Kære pionerer!

Efterhånden som vi bliver ældre, gift, får børn, forøgede pligter, flere interesser og meget andet, må vi desværre regne med en vis dalende interesse for denne afdeling af elevskrifstet. Man læser med begær, hvad der står, men overkomme at sætte sig og skrive en kort meddelelse, næ, det gider man ikke, opfordringen får lov at ligge, til man en dag opdager, at den er for gammel. Nåe ja, så slap jeg da for det, og de kan jo nok undvære mit bidrag, jeg havde ikke noget særligt alligevel. Men det er ikke rigtigt, du har altid noget at skrive, når bare du tænker dig rigtigt om, det behøver ikke at være noget sensationelt, lidt har også ret.

Må jeg lige til sidst opfordre den formastelige synder, som ligger med vandrebogen, om at lade denne gå videre omgående.

Kaj Frimann driver lidt fodboldspil, det er da lykkedes ham at komme på et hold, der blev kredsvinder. Når han er træt af fodbolden, griber han håndbolden, og om vinteren går han til gymnastik, når han ellers har kræfter, han er nemlig blevet far til en pige, og det kan gøre selv Frimann træt. Herluf Helsøe har ikke tid til noget, men var dog så heldig at være med til et delingsførermøde med Sv. Aa. som leder, hvor han blev godt øm, det har han godt af. Han er forøvrigt blevet far til en dreng, der selvfølgelig overgår alt, hvad der hidtil er set af den slags. Kaj Nielsen mener, det er for dyrt med flere børn og har derfor bygget sig en villa i stedet, den bliver da liggende, hvor man lægger den. Kaj er ellers gået over til de mere rolige gangarter, det kommer jo med alderen. Han er blevet kapgænger, det er nok rundt om bordet. Nissevad er stadig glad for at lede sine old boys, han gør dem stadig yngre og smidigere, det ender med, at de går i barndom. Han er vist glad for at være gift, men han er jo heller ikke så let at komme over — når han står op. Svend Thomsen har det sidste år været fraværende (ikke ånds) og har derfor kun gjort gymnastik lejlighedsvis. Men nu er han kommet hjem igen og leder gymnastik for karle og drenge. Det lader til, at han stadig kan klare frisag over for det svage køn. Holger Gøtler dyrker lidt håndbold rundt om i Danmark, thi han rejser meget. Allerbedst som man regner med, at nu bor han da fast et stykke tid, så bor han et helt tredie sted. Som repræsentant kan jeg ikke godt undslå mig for at skrive lidt, men jeg gør det også gerne. Jeg har nu dusinet fuldt med hensyn til børn!! Ja, jeg har fået en pige, og med sådan to kegler mener jeg ikke, det er værre, end hvis der havde været ti til. Ellers går det med enorm travlhed på fabrikken, efter meter-

vareordningen er der råvarer nok. Med håb om lidt flere svar næste år ønsker vi jer glædelig jul og godt nytår.

Flemming og Holger.

Kære kammerater sommeren 44!

Tak for jeres breve, det var glædeligt at høre fra så mange af jer, så er det ikke nogen sag at skrive.

Først kom der brev fra Hedvig, hun er lige rejselfysten endnu, var i sommer en tur i Oslo og besøgte gode venner og har siden været en tur på Bornholm. Grete er blevet gift, hendes mand er mejerist, og de har en sød lille pige. Grete har stadig mange jern i ilden, foruden at passe hjemmet går hun til sykursus og får også tid til at lære engelsk.

Gunhild og Christian har fået en søn mere, og de er flyttet, Christian har overtaget fødegården.

Karen, Gerda og Meta har ikke haft tid til at få pennen i sving, vi håber, de har det godt, men de er vel alle travlt optaget med at passe hjem og børn; Karen har også fået en søn. Det samme fortæller Anna, og Birgit skal til at begynde skolen til foråret.

Inger Hedemark er i England. Marie er vist den mest aktive af flokken, hvad idrætten angår, hun er i fuld gang med gymnastikken i Tarm, leder et hold unge piger, får selv tid til at deltage på fruehold og fik i sommer den første sløjfe på idrætsmäret.

Johanne har sagt skolearbejdet i Læborg farvel for at træde ind i de giftes rækker den 10. nov. Hun bosætter sig på Lolland, hvor hendes mand har en købmandsforretning.

Selv har jeg ikke meget at berette, jeg opholder mig fremdeles i Sverige og befinder mig bare bra.

Til slut mange ønsker for de nygifte og nye verdensborgere inden for vor lille kreds.

Glædelig jul og godt nytår og på gensyn sidste søndag i juni 1952.
Ingred og Johanne.

Kære kammerater 44—45.

Desværre er der ikke meget at meddele om dette hold. Det er kun de enkelte, der lader høre fra sig, og det er de samme få stykker, der dukker op til elevmødet. Hvor er sammenholdet henne? Hvad er der blevet af de mange løfter og håndslag, der blev givet i våren 45. Vi havde jo da lykke til at få en god vinter sammen i en tid, da alt var i opløsning. Lad os huske det. Og så ses vi til elevmødet næste år og får et par gode dage sammen.

Arne Hansen har startet købmandsforretning i Fjenneslev, og sammen med sin kone gør han et stort arbejde for at få fordele de knappe risrationer på bedste måde. Henning Larsen har del i sin broders forretning i Korsør og har nok at gøre. Ole er stadig ved »Ny tid« i Aalborg. Lange vogter borgerne i Aarhus og får ved siden af tid til at give politiet gymnastiske stroppe-ture, der har givet så gode resultater, at holdet bl. a. var på tur til Belgien for at give opvisning.

Lyhne har travlt med at passe kone, knægt og skole, han glæder sig til at blive færdig på seminariet om tre år og komme til at virke.

Thormod er i vinter lærer på Rudersdal højskole, Holte, om aftenen og tager om dagen del i Danmarks lærerhøjskoles års-kursus. Så der er nok at tage fat på.

Mange gode ønsker for det nye år.

Lange, Lyhne og Thormod.

Kære 45-piger!

Julen står for døren, årsskriftet skal være færdigt, og nu skal vi berette lidt om, hvad der er sket i det forløbne år.

Det er ikke meget, der kan fortælles, for hver enkelt gemmer sine oplevelser for sig selv, og vandrebogen, ja, den ligger et eller andet sted, men en dag, når Anne-Marie skal til at støve af, så kommer den nok for dagens lys.

Sigrid er gift med en maler og har slættet sig ned i Tisvilde-leje. Anne-Marie er stadig i Helsingør, hun tager engang imellem en tur til København og besøger Sonja, de er stadig sammensvorne, som da de var på skolen. Fra 1. nov. har Sonja forladt det huslige og er gået til kontorfaget. Hun har deltaget i ridning og begyndte også på håndbold, men opgav det, da hun rendte alle sine medspillere omkuld.

Åse har forøget familien med en pige og befinder sig stadig godt som bondekone. Søster er også gift og har slættet sig ned i Hillerød. Erna, Karen og Nina har jeg ikke hørt noget til, håber det går godt. Lonny har travlt med at indkassere mærkerne til julerisen.

Oda har i sommer undervist i svømning med god tilslutning, hun er i vinter på kontor nogle timer om dagen og har gymnastik om aftenerne. Herdis har travlt med at passe sin søn, som efterhånden er blevet et år gammel. Harriet har fået ansættelse ved amtssygehuset i Odense som massøse, når der er tid og lejlighed spiller hun håndbold og svømmer og er i det hele taget glad ved tilværelsen.

Jeg selv er flyttet til Vejle igen og er travlt optaget med arbejde i V. I. F., jeg får dog tid til at deltage i gymnastik og badminton også.

Til slut har jeg en bøn til jer alle: mød op til elevmødet, hvis I stadig holder af jeres gamle skole — — eller har I glemt de glade dage i 45? Hvis ikke, så ses vi den sidste søndag i juni.

Til slut de bedste hilsener til jer alle, også Kofoed, og gode ønsker for julen og det nye år.

Tove og Harriet.

Kære kammerater fra vinteren 45—46!

Da jeg sidst i oktober sendte en indbydelse ud til jer om at tage med på en »flyvetur«, var jeg spændt på, om turen blev til noget. Måske ville ingen af jer med. Heldigvis blev vi nok, og nu skal I høre om vores herlige tur.

Sidste mand, der kom, var Niels Peter, og straks efter, at han var ombord, lettede vi. Vi svæver et par gange over København, og pludselig siger Villy: »Se engang, der har vi Bagsværd, og *det* må være Løvfrøvej, hvor jeg nu bor med min lille kone. I kan tro, jeg har haft travlt i sommer med at få haven i orden.« Vi fik også at vide, at han stadig havde travlt med »sin« gymnastikforening. I sommer havde han fire håndboldhold med i Sjællandsturneringen, og juniorholdet blev nr. to. Vi får også at vide, at Heine er holdt op med konkurrenceidræt. Han har haft vrøvl med det ene knæ, til gengæld har han travlt med »bladet«, og alt, hvad vi læser om kvindeidræt, kommer fra hans pen. »Har du hørt noget fra de to Jozsefer?« spørger jeg Villy, men det har han ikke. Derimod fortæller han os om Adlers fortsatte fine resultater med trænervirksomheden i København.

Åge Skade fortæller os nu, at han er på officersskolen på Frederiksberg slot. Først nu ser jeg, at hans uniform bærer rang af sekondløjtnant. »Jeg har tre år foran mig endnu. Måske husker I, at jeg studerede til dyrlæge, men det har jeg lagt på hylden.« Skade har dog haft tid til at pleje idrætten, og i diskoskast fik han førsteplassen på slottet.

Vi er nu nået ud over Værløse. »Kan I se gården dernede,« siger Bo, »det er der, jeg er ansat. Jeg har det godt hjemme på »Dalgården«, men oplever ikke meget.« Vi er kommet længere nord på, jeg får øje på »Det gule Helvede« og siger til Poul Lundgård: »Der kan du se dit nye hjem.« »Ja, desværre. Jeg har det nok bedre i Hillerød, hvor jeg nu er lærer.« Poul fortæller nu, hvor godt han har det. Han har været med til et enkelt idrætsstævne og klarede uden videre træning 32 m. »Det skal du ikke være ked af,« sagde jeg, »ved seminariernes Danmarks mesterskaber fik jeg en fjerdeplads på et dårligere resultat. Samme dag blev jeg nr. to i kuglestød med 10,71 m.« Jeg fortalte også, at Silkeborg I.F., hvor jeg er med, rykkede op i den jyske mesterrække. Jeg måtte også prale med, at jeg med

mine 85 kg har løbet 110 m hæk på 18,8 sek. Men her bryder Poul ind igen og fortæller om pigekoret, »unge akademikeres sangkor«, hvor han selv synger og har været med på tourné til Schweiz, og om lærergerningen, som han er glad ved.

Alt imens er vi nået til Sørø. Vi tænker på gutterne, vi kender, Arne, Kaj og Jens Åge, men kun Jens Åge er med på turen. Og han fortæller: »I live in Great Britain. Jeg er på en gård i Huntingdon og har været lidt rundt og se mig om på det engelske landbrug. Var også med til »Festival of Britain« og synes, at det var godt.« Vi passerer Storebælt, og Robert må nu holde for. Han fortæller, at han er ude med sit orkester næsten hver nat, men han får dog tid til at dyrke jorden om dagen.

Indtil nu har lille Jens Peter sidset og været beklemt ved situationen. Måske er han ikke så begejstret for at være oppe i det blå. Ved at se sin fødeby ovenfra bliver han sig selv og begynder at fortælle vidt og bredt. Han havde en stue på købhestævnet i sommer, og den fik en fin kritik. Han ledede gymnastik og havde 24 drenge til forårsopvisningen. I sommer havde han sat idrætsmærket i gang i foreningen og havde været rejseleder for et håndboldhold til Norge. Men nu vil Bøjden-smeden have ordet, fru R. Lund født Nielsen. Han har travlt både inden og uden for smedien. Hjemmeværnet tager meget af hans tid, men det er også vor vigtigste opgave i tiden, siger han. Han kan endnu lave gymnastik og er blevet idrætsinstruktør i Svendborg amts 3. hovedkreds. Han har stadig kun en datter, men hun er en hel akrobat og skal engang på »Den jyske«. »Det samme skal *min* datter,« det er »Langeland«, der siger det. Anders bestyrer sin svigermoders gård i Aagaard syd for Vejle. Sidste år blev han »hængt ud for urent trav«, fordi han ikke kunne gå i spand med formanden og må nu igen være i »geleddet«.

Søren »Ambolt« viser os smedien, hvor han har travlt til hverdag, så travlt, at han har måttet forsømme idrætten. Sikken et jern. Familien er igen forøget med en datter, og Søren er stolt, for hun er naturligvis et pragteksemplar. På ungskuet i Randers så han Olaf, Klit og Ej vind, som også var til skue. Han har besøgt frk. Søndergård, nu husmoder på KFUK, Aarhus.

Ved synet af telefontrådene under os bryder »Fætter« Henry ind. Han er blevet telefonmontør. Desuden er han blevet gift med verdens dejligste pige, og de har fået lejlighed med have. Han har deltaget lidt i idræt, men har ellers trænet pigerne så godt, at de ikke har tabt en eneste holdkamp i sommer. Han var til omskoling i Jægerspris og havde der truffet Grøn og Dorph. Tinus havde han også set i uniform, og jeg må vel hel-

lere fortælle, at jeg selv har været i trøjen, men det var i Borris.

»Selv om jeg er lille,« siger »Thøg«, »vil jeg også være med. Jeg har travlt med min forretning i Præstbro. Sidste år var jeg i Hjørring, og der ledede jeg gymnastik, men det har jeg ikke tid til i år, desværre, for der er heller ikke nogen andre til det.« Det er nu en skam, »Thøg«.

Vi når til Aalborg, og en fremmed herre giver sig til kende som Vases svoger. Han fortæller os Vases historie, den lyder: »Vase rejste sidste år på studierejse til Amerika og var et halvt år i Florida. Efter at have set sig lidt om kom han på et kontor i Albert Lea. I november kommer han hjem igen. Jeg misundrer ham og alle de andre, der som han får set sig om i verden.«

Den eneste udlandsgård vi har med er vor spillemand, nu journalist ved Morgenposten og idrætslærer på Statens Gymnastikskole, hvor der er 150 elever. Øyvind har lige været en tur på fjeldet; men vi vil lade ham selv fortælle. »Jeg har vært på Hallingskarvet og i Hovet og sett litt på reinflokkene og vært sammen med reingjeterne der oppe. De ligger der med 2000 rein og gjeter dem hele året. Det var lite med snø der oppe ennå, men brukbart skiføre. Snart har vi imidlertid full vinter, og det kan trengs, da vi jo står som arrangører af vinterlekene.«

Øyvind har på et stipendum rejst rundt i Europa for at studere idræt m. m., har været i Sverige, Danmark, Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig, Luxembourg, Schweiz, Italien, Spanien og hjem over Tyskland og Danmark igen.

»På universitetet i København fikk jeg anledning at arbejde sammen med dr. Bøje og dr. Asmussen på gymnastikkteoretisk laboratorium med mange forsøk. Jeg var på Institut National des Sports i Paris, studerte idretts-anlegg i Italia, så på tyrefektning i Spania, ble arresteret som spion av Francofascistene, men slapp ut igjen temmelig fort, da de opdaget, at de hadde med en norsk journalist på studierejse å gjøre.«

Øyvind fortalte meget mere om sin rejse, der varede tre måneder, men her er ikke plads til mere. »Flyveturen« er forbi, og vi takker alle, der havde mod til at være med. Uden jer kunne turen ikke været gennemført, og selvom Robert og jeg havde meget arbejde som rejseledere, havde vi også fornøjelse af turen. Til alle, som ikke tog med på turen i år, siger vi: gør det næste år. Hermed vil I glæde os andre.

Vandrebogen kommer nu i gang igen, og jeg vil bede jer sende jeres adresse til mig, Thorsgade 66, Silkeborg, hvis ikke I allerede har gjort det.

Til slut sender Robert og jeg jer alle en hilsen med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Hans Borgen Uhre.

Kære 46-pi'er!

Fem år kan være lang tid, og det er nu over fem år siden, vi mødtes på »Den jyske«, men når jeg tænker tilbage, synes jeg ikke, det er ret længe siden. Det hele står så tydeligt for mig, men jeg tror, det er fordi, at det, vi oplevede i de tre måneder, fæstede sig så dybt i vort sind, at vi ikke kan frigøre os for det. Heldigvis. Derfor synes jeg også, at vi skal gøre lidt til gengæld, for det vi fik. Men det er vi ved at glemme nogle af os. I synes måske, at I har betalt jeres gæld til skolen; jeg tror det ikke, vi kan aldrig gengælde, hvad vi fik. Men vi kan give et lille afdrag nu og da. Ved at arbejde med idræt og gymnastik, arbejde for, at andre får lyst til at opleve det samme som os, ved at komme til elevmødet og sidst, men ikke mindst, give et bidrag til årsskriftet.

I år har jeg bare hørt fra tretten, så hvis det bliver sådan ved, så varer det ikke mange år, før vi forgæves spejder efter nyt under afsnittet »Nyt fra gamle elever«.

Til jer der skrev, *Tak!*

Gudrun var den første, jeg hørte fra. Desværre havde hun tømmermænd efter sin brors bryllup — uha —, men jeg fik da ud af hende, at hun nu er på Skagen sygehus som elev. Hun har meget arbejde til en lille løn, det plejer ellers at være omvendt med hende. Helbo har en søn på syv måneder, der tager det meste af hendes tid. Sport bliver der foreløbig ikke tid til. Sønnen gør gode fremskridt på det gymnastiske område og udfolder en masse energi.

Fra Norge kom der hilsen fra Eva, der ikke har glemt »Den jyske«, men håber at komme til elevmøde engang. Eva havde været i Oslo nogen tid, men måtte rejse hjem, da hendes far havde væretude for et ulykkestilfælde. Hun skal til at bygge hus til våren, så det kommer nok til at stå på bryllup inden længe. Karin har hverken Eva eller jeg hørt noget fra.

Ellen Låsby er hjemme hos sin mor. Sidste sommer var hun på en biltur gennem Tyskland, Østrig og Schweiz med sit herskab. Hun leder et fruehold og havde en fin opvisning den 20. oktober. Fra Brovst sender Rigmor de bedste hilsener, hun har nu to børn. Hun går til sykursus i vinter hos Maja Møller. Om alt går vel, ser vi dem begge til sommer.

Anna Dam var desværre syg, da hun skrev. Hun er flyttet til Stenderup ved Toftlund, hvor hun var med til at vinde sønderjysk mesterskab i håndbold indenfor S. I. F., derimod fik de klø ved landsstævnet i Vingsted. Hvem der altid oplever noget, er Karen J. Denne gang er hun i Høvik 10 km fra Oslo, hvor hun har været siden maj. Hun bruger tiden til at gå til

gymnastik og engelsk, glæder sig til at begynde på skiene og håber jo at få et glimt at se af olympiadens. Karen henstiller til alle os gifte, at vi i vandrebogen tilføjer vort pigeavn, da det ellers ikke bliver til at finde ud af, hvem der er hvem. Karen skal på Haslev håndgerningsskole til sommer.

Lizzie er begyndt på gymnastikinstituttet til november og slider i det, hun får dog tid til at træne et ynglingehold samt gå til basket- og håndbold samt til badminton. Stakkels Poul, der er vist ikke meget tid til ham.

Karen P. læser til husholdningslærerinde på »Ankerhus« og bliver færdig til april, om det går godt. Gerda (Gundsømagle) har været så letsindig at forlove sig og skal giftes til foråret. Hun har plads på et børnehjem ved Roskilde i vinter. Det kniber med ledere på Roskildeengnen.

Jeg be'r om undskyldning for fejtagelsen overfor de to Ellen piger (Horsens) og (Skovhytten), jeg havde kludder i adresserne. De skriver, at de har det godt og regner med at komme til elevmøde til sommer.

Og så sender vi tilsidst en hjertelig hilsen og gode ønsker til kammeraterne og »Den jyske«.

Ingse og Kirsten.

Kære gamle skolekammerater og alle venner
fra »Den jyske«!

Egentlig burde vi have en meget større stak breve foran os, nu da vi skal til at samle lidt stof sammen om vores bedrifter i det forløbne år. Næste år forlanger vi svar fra jer alle sammen, så snart I hører fra os.

Heldigvis er det godt, det vi har modtaget. Tyge er blevet gift i okt. dette år (tillykke). Han er gået fra mejerifaget og er ansat ved en kemikaliefabrik i Grindsted. Svend Svendsen har været på skole igen, denne gang på Korinth landbrugsskole, hvor de var 170 elever. Han havde fornøjelsen at lede gymnastikken, at han har været opgaven voksen, tvivler vi jo ikke på. I vinter har han et karle- og drengeholt hjemme i Langeskov.

Fra Hahnemand er der et langt brev. Han har været på den internationale tekniske såg- og skogsskola i Härnösund i Sverige. Der var 64 elever fra syv forskellige lande, og det hele handlede om træ, så det var ved at gå på hjernen til sidst. Efter at have været hjemme tre måneder, rejste Hahnemand atter til Sverige for at arbejde, men har dog haft tid til at gøre landet på en tre ugers ferie. Er dog kommet hjem, har overtaget sin fars forretning, og her har han truffet »verdens sødeste pige«, ægteskab 14. okt. 50. Hahnemand er ked af, at han aldrig hører noget til

gutterne og beder om, at man vil kigge ind, hvis man kommer forbi.

Thue har været to år på handelsskole i Kbh., og i sommer havde han den store glæde at komme tre måneder på skole i London. Er nu ansat i vinfirma i Kbh. Thue spiller tennis og går til gymnastik, det går ikke at svigte her. Karl har ikke meget at berette, han spiller håndbold og laver gymnastik, men de ledende stillinger har han opgivet grundet mangel på tid. Karl har opgivet at blive lærer og er nu murer. Han er blevet forlovet og venter bare på et sted at bo, vi håber ikke, det varer for længe, inden det viser sig.

Thomas fortæller, at han blev gift kort tid efter, at vi havde forladt »Den jyske«. Han har haft tørvepresser og grussorterer i gang og tjente godt med knapper. Kom så ind som soldat, blev korporal og købte efter soldatertjenesten en gård på 53 tdr. land med gode bygninger. Ved siden af driver han en maskinstation. Får dog tid til lidt gymnastik og håndbold ved siden af arbejdet. Villy har solgt sin part af slagterforretningen i Kolding og er taget til Bogene, hvor han bestyrer andelssvineslagteriets udsalg. Villy er gift, og det er blevet til en lille slagttersvend allerede. Han har begyndt gymnastik igen efter at have ligget stille i tre år. Vagn Hansen havde i sommeren 49 et hold karle og var sammen med pigeholdet fra Frejlev på en tur til Sydslesvig, de gav bl. a. opvisning på »Slesvighus«, og det blev en uforglemmelig tur for deltagerne. Han har været på korporalskole, men kom til skade med det enc knæ, og blev efter seks ugers sygeleje sendt hjem som tjenststudygtig. Han har ikke haft lejlighed til at deltage aktivt i idræt, men har haft et kombineret hold fra tre foreninger med til amtsopvisning. I vinter er han på landbrugsskole, udannelsen strækker sig over et år.

Her fra Dalby er der ikke noget videre nyt. Jeg spiller en del fodbold, men nu da vi er rykket op i A-rækken, er de strålende sejre fra sidste år forvandlet til smertelige nederlag. Dog, sportsånden er der endnu, vi glæder os over at trille med kuglen. Jeg går ikke til gymnastik endnu.

Til næste år har vi jubilæum, og så skulle vi jo gerne komme alle sammen og vise Søndergaard, at vi ikke har glemt vor kærlom fra »Den jyske«. Lad os samles og have et par gode dage sammen og prøve, om vi ikke kan banke hele bundtet i håndbold og atletik.

Med ønsket om en god jul sender vi en hilsen til kammeraterne og alle, der har tilknytning til »Den jyske«.

Thue og Skipper.

Kære sommerpiger 1947!

I år er det en let sag at samle stof til årsskriftet, da der er så mange, der har svaret.

Der kommer først en hilsen fra Fie, hun har taget sig sammen og har sendt et langt brev. Fie har haft travlt med eksamen de sidste år til elevmødet og har derfor ikke kunnet afse tid til at være med. Selv om hun nu er forlovet, håber hun at kunne være med næste år. Dagny har det godt, hun er hjemme og skal til vinter lede to børnehold. Lille Lisbeth og Hans Jørgen er travlt optaget af gymnastik og håndbold, de har hver fire aftener optaget, de bor i Svendborg.

Inger Schriver er på Rigshospitalet. Til januar 52 rejser hun til Oslo og slår sig ned som sygeplejerske; selv om hun så skal kaldes »søster Inger«, håber hun på en dejlig tid deroppe. Lykke til. Inger tilføjer, vi beslutter så meget ved sommerens elevmøde, hvor der hersker en særlig stemning og ånd, men i hverdagen kommer det ikke altid til udførelse. Edith Jespersen er kommet til skade med sit knæ og har derfor måttet sige farvel til kugle og diskos, for tiden har hendes mor ikke nogen bestyrer, så Edith må overtage de forskellige embeder på gården.

Laura Schmidt er oppe hos molboerne og får mange gode historier, men befinner sig godt, hun er med til gymnastik. Nethe hedder fra 30. okt. fru Bentholm, de har forpagtet en gård 7--8 km fra Middelfart, til slut sender hun mange hilsener til skolen og kammeraterne. Lille Ane holder fri for at lede i vinter, hun sender hilsener til jer alle med et på gensyn til sommer. Kama er lykkelig gift og har den 23. okt. fået en lille pige, der allerede gør gymnastik efter hendes kommando. Hun græder aldrig. Kama holder fri for at lede i år, sidste år havde hun både små og store piger, og det gik godt.

Stine Mølvadgård er hjemme og skal i vinter lede et motionshold; mund- og klovsygen har dog foreløbig sat en stopper for det her som som så mange andre steder. Stine går selv til gymnastik, hun har det godt og sender mange hilsener til alle. Anna Olsen sender i sidste øjeblik en hilsen og fortæller, at hun, efter at hun i $1\frac{1}{2}$ år har været kokkepige i Slangerup, nu er flyttet til et hestestutteri i nærheden af Holte, hvor hun passer galopheste og rider ind imellem.

Til slut sender jeg jer alle ønsket om en rigtig god jul og godt nytår. Hos os er alt vel. Jeg skal lede to børnehold i Bøjden, og i Horne skal jeg lede store piger. Elisabeth er nu fire år og skal være med på børneholdet, hun er dygtig. Og så på gensyn til sommer på »Den jyske«.

Ditte og Lykke Krarup.

Kære venner fra 47—48!

Vi ved alle, at det er en forjaget tid, vi lever i. Men det skulle ikke gerne kunne mærkes på årsskriftet på den måde, at vi ikke har tid at skrive lidt til det. Men nu må vi se, hvad vi kan få ud af det.

Jo, der er knageme »Skipper«, også kaldet Hans L. Andersen. Hvem skulle nu tro, at han tør være alene stationeret på et teglværk i Norge. Han er glad for det dejlige land og de søde jenter. Har nu været i Norge i to år, men tænker stærkt på at rejse til Finland, så han kan komme med til olympiaden. Så er der Styrk og Holm, de to sønderjyder i køn forening, de er begge på landbrugsskole i Graasten. Styrk har ledet håndbold i sommer og leder nu gymnastik på skolen, hvor Jens Holm sikkert står og pjækker den og gemmer sin lille, sarte krop.

Så er der et langt brev fra Knud Jørgensen, der dyrker fodbold samt sin faders gård. Han er formand for fodboldudvalget og bruger mange kræfter til at oparbejde en god stab; han har haft megen glæde af arbejdet med de unge. I vinter leder han drengegymnastik i sin hjemby. Arne Petersen er i Rønde på Djursland. Sidste vinter var han på Malling landbrugsskole, har i sommer spillet håndbold i mesterrækken og skal i vinter spille i den nye hal i Ebeltoft. Går også til gymnastik, men vil ikke være påtrængende for at komme til at lede. Hvor er vandrebogen, spørger han.

Der er godt nyt fra Carl Christian, han er afdelingsleder i et stort reklamebureau i København. Han har måttet gennemgå en krævende skole og har af den grund ikke haft megen tid til at dyrke idræt. Den 15. nov. blev han forlovet med en sød københavnerpige. Må det være os tilladt at trykke din hånd, på afstand, men alligevel hjerteligt. Niels Buch har været i Sønderjylland et stykke tid, men er nu hjemme i Skærup. Han har det godt.

Ernst Helmuth Jessen er gift og har en datter på $\frac{1}{4}$ år. Han har sammen med sin kone en del arbejde i den danske ungdomsforening i Læk. Han har arbejde som blikkenslager, da det er vanskeligt at få en selvstændig virksomhed. Ernst og Gerda arbejder begge for danskheden og håber, at det snart må lysne. Vi håber det samme og ønsker lykke til i arbejdet.

Peter Jacobsen har været hjemme i sommer, i vinter er han fodermester på Vedelshave på Fyn, i øjeblikket har de mund- og klovesyge, så Peter er bundet inde sammen med sine kører. Mads fra Hanning er på Borris landbrugsskole. Efter endt militærtjeneste har han ledet idrætsmærketræning og håndbold og har opnået gode resultater med sine elever, men minder os om,

at det ikke er det at vinde, men det at være med, det gælder om.

Knud Hansen er stabil og bliver i Vejle. Han har som sædvanlig haft ungdomsafdelingen til idrætstræning, men i vinter har han ikke noget egentligt lederarbejde.

Undertegnede er trådt uden for nr. et stykke tid. Pædagogen er blevet fodermester i Odsherred. Kunne ikke få bolig på anden måde og må nu først og fremmest passe på kone, dreng og pige. Ikke noget med at lede flere foreløbig. Har i sommer været lærer på et iagttagelseshjem i Roskilde, hvor jeg arbejdede med skole- og ungdomsidsrætsmærket.

Hvor vi end er, og hvad vi end laver, er det vigtigste dog, at vi hver især prøver at så sædekorn om os. Så må vi bare håbe, at der vil komme mildere klima og bedre grobund for alt det, der er sundt og godt.

Med dette håb vil jeg slutte med at ønske alle kammerater held og lykke samt en god jul og godt nytår.

Henry Jørgensen, Knud Hansen.

Kære 48-piger!

Kan I forstå det, for det kniber faktisk mig at forstå, at man dårligt nok må kalde jer piger mere, eftersom størstedelen af jer er blevet fruer med børn og mange andre forpligtelser.

Måske er det derfor, at det i år er lidt slojt med svar fra jer, men I må ikke svigte årsskriftet. Husk på, at det er snart det eneste sted, vi kan læse os til lidt nyt om hinanden.

Anna beklager at måtte meddele, at vandrebog nr. to er sporet forsvundet, og hvem har nu lyst til at starte en tredje? Nej, det kniber lidt med at holde sammen på »ånden fra 48«, men nu kan jeg da fortælle jer, hvad Kirsten og jeg har kunnet opsnuse.

»Esbjerg«'s små arbejdsomme behoere er stadig fulde af energi. Anna Marie arbejder stadig som en lille hest -- på Titan om dagen og til tegnekursus tre aftener om ugen. Gudrun fik en lille pige den 6. april og har nu lagt idrætten på hylden for en tid, men der er stadigvæk tid til gymnastik og håndbold. Ruth har ikke opgivet at lede gymnastik, men har endnu to hold i København, skønt hun nu hedder fru Engelhardt og har en søn på fem måneder. Anna S. er syerske i Silkeborg og glad ved tilværelsen i almindelighed. Hun har fire hold til gymnastik og keder sig afgjort ikke i sin fritid.

Det ser ud til, at Blichfeld nu gør alvor af brylluppet -- den 30. novbr. skal det være, så når I læser dette, er Emma altså frue -- til lykke! Persillegartneren i Randers har slået sig på væven, så jeg tænker mig Magda sidde og væve motiver i porrer og gulerødder, når dagens arbejde er forbi. I pinsen var der bryllup

i Roslev, og Inga fortæller, at hun efterhånden er ved at være en ret hæderlig gårdmanskone; hun kan snart alt til faget hørende, selv om det kneb lidt at vænne sig til kørne; men med en mand, som Inga har fået, tror jeg nu også, man kunne lære et hvilket som helst fag, om så han havde været skorstensfejer. Jenny Marie blev gift i august og bor her i Aarhus. Boes og jeg har besøgt hende en aften, og da blev der jo tid til lidt skolesnak. Samme Boes er stadig glad for sit job på kommunehospitalet; og det samme kan siges om Bjørn og Agnes. Bjørn rejser nok til København, når hun nu til foråret er færdig med sin elevtid. Agnes regner med at tage på St. Hans. Agnes -- ja, hun fortjener i grunden et helt kapitel for sig selv, men jeg går ud fra, at I læser idrætsblade og aviser, så I ved, hvor langt »mester« er nået. Der skal præstationer til for at få henvendelse fra olympiade-komiteen, så langt er hun kommet, og vi er nogle stykker, der vil ønske held og lykke, når det går løs i Helsingfors næste år.

Inger er husalf i Hinnerup, men spår, at næste gang hun flytter, bliver det i eget hjem, så det ender nok med forårsbryllup — altså en gårdmanskone mere. Ella har svigtet håndbolden til fordel for badminton, men kan ellers kun melde alt vel ved det gamle. Gerda og Bertha har hver sit pragteksemplar af en søn. Gerdas dreng er født 4. april, og jeg havde fornøjelsen at passe mor og barn i nogle dage. Allerede nu viser han gymnastiske færdigheder, så han slægter uden tvivl moderen på. Berthas stolthed er tre måneder, og en dejlig dreng er det, så mon ikke der er stof i ham til en riktig målmand.

Kirsten med familie har været i Amerika to måneder i sommer på en flyveskole i nærheden af Florida, men en del af tiden tilbragte hun i New York, og hun forsikrer, at det var en vidunderlig oplevelse. Man kan jo nok tænke sig til forskellen på Florida og Nørrebro, hvor Sten, Kirsten og Jane nu bor.

Jeg selv har været hjemme i sommer og har nu flyttet mit skilt til Aarhus; nogen større forandring er der ikke sket — og dog — nej, det må I have til gode til næste år. Det ville jo være rart, om jeg kunne have fortalt jer, om Slots er murerarbejdsmand i Afrika eller skovhugger i Finland, om »Petter«s drenge bliver store, hvordan det går med Esthers mange gymnaster o. s. v. -- o. s. v. . . . men det må vi tænke os til, og jeg håber, I allesammen befinder jer godt, hvor I end er.

Jeg spreder alle de mange hilsener rundt til hver især og håber, at en stor flok 48-piger må mødes på »Den jyske« til sommerens elevmøde, for i det mindste at være skoletøse for en dag eller to — — det er dejligt.

Glædelig jul, godt nytår!

Kirsten og Ruth.

Sydslesvig.

Kære 48-piger!

Atter er det så vidt, at årsskriftet skal ud. Jeg siger tak for breve, der er kommet. Vi er nu spredt for alle vinde, og af den grund er det ikke meget, jeg kan berette hørnede fra.

Marianne Schmidt skriver begejstret fra Rantzausgave, hvor hun har plads på en gård. Hun har nu allerede været et år i Danmark. Efter besøget på husholdningsskolen i Silkeborg var det en stor oplevelse for hende at deltage i gymnastikstævne i Aarhushallen anden påskedag. Fra vores anden Marianne og fra Edda har jeg intet hørt.

Amanda gør sig dygtig i huset et sted i Klampenborg, hvor hun har været siden i juni. Fra vestkysten hører vi, at Petra har så travlt med at passe sin mand og lille datter, at hun ikke har tid tilovers til gymnastik.

Siden sidst er jeg blevet gift. Jeg var også i år med vort sangkor på tur til Danmark, og jeg er stadig aktiv deltager i gymnastikken.

Vi arbejder i det danske arbejde — og holder ud.

Med ønsket om en glædelig jul og godt nytår sender jeg de bedste hilsener til jer alle.

Ulla Sommer-Pahl.

Norge.

Kjære sommerpiker 1948!

Nå er tiden atter inne,
jeg må meg besinne
og sende dere noen ord.
I fjar høst var jeg langt »nede«,
i år er jeg lutter glede,
forandringen er stor.

Omsider er jeg kommet inn på hotelfagskolen,
det er, som den smiler til meg, solen,
så står det til meg om resultatet blir strålende.
Vi er 32 elever som pugger, lekser og praktiserer,
morer oss, ler og — kritiserer,
det minner om Vejle slående!

Klara er nylig gift, lykkelig, i fin-fin form,
Otto, mannen, har nok tatt henne med storm,
lat oss håpe det vil vara.
Hun leder barn i alvor, lek og gymnastikk,
holdt nylig opvisning og fikk god kritikk,
det er gode krefter i Klara.

Lina, nattergalen, er taus, slett ikke snild.
 Hva kommer det av, at hun aldri vil
 gi' livstegn fra seg mere?
 Om et år er jeg fra skolen fri,
 da blir det forhåpentlig tid
 og gode chanser til å besøke dere!
 God jul -- godt nytår.

Ellen Hoel.

Kære venner fra vinteren 48–49.

Det glæder os, at I i år har været så flinke til at skrive, vor lille opstrammer i fjor har åbenbart hjulpet. Kristen Kold skriver, at han sidste vinter ledede gymnastik, og i sommer har han haft drenge til håndbold. I august måned var han med et gymnastikhold på tur gennem Tyskland til Holland, hvor de havde opvisning i byen Niebrok. Helge Hansen arbejder stadig i skoven, han har trukket sig tilbage fra idrætten for helt at hellige sig kone og twillinger. Sin motion får han på en td. land, som han dyrker i fritiden.

Karl Nielsen er blevet gift med sin Ellen, har dog haft tid til at lede et hovedkredshold til amtsstævne i Hjørring og har desuden et drenge- og herrehold fast hele året. Erik Hansen har i sommer været på amtshold, har givet opvisning i Vingsted og i Sydslesvig. Desuden har han spillet håndbold. Martin Sigsgård har i sommer været på tur til Østrig og Italien. Fodbold er stadig den store interesse, men han får dog også tid til at dyrke gymnastik og badminton om vinteren og håndbold om sommeren. I vinter skal han lede gymnastikken i Byrsted.

Jorgen Danielsen er Martins trofaste medhjælper i et og alt. De to var jo uadskillelige. Kaj Mailandt har sidste vinter haft et karle- og drengehold og har i sommer haft fem hold i turneringen. Desuden har han ledet idrætsmærkeprøverne med godt resultat, 15 bestod. I vinter er han elev på Haslev landbrugsskole.

Poul Erik Nørgård har været soldat, men har dog fået tid til at dyrke fodbold og atletik, han regner også med at være aktiv i vinter. Peder Nielsen har også været soldat og har kun fået tid til lidt håndbold. Ejner Skov fik i foråret ischias og har derfor ikke kunnet deltage i ret meget i sommer, men har dog fået forbedret sit idrætsmærke en grad. Han trænede også karlene fra Haderslev østeramt til stævnet i Vingsted. Skal i vinter lede gymnastikken i sit hjemsogn.

Selv har jeg haft meget travlt hele året. Sidste vinter ledede jeg gymnastik for et karlehold på 35, og i sommer har jeg haft

tre karle- og pigehold i turneringen. Desuden har jeg ledet idrætsmærketræning og skal igen i vinter lede gymnastik.

Til slut vil jeg sige jer alle tak for jeres bidrag til årsskriftet, det var morsomt at høre fra så mange af jer.

De bedste hilsener og ønsker om en god jul og godt nytår.

Ejner og Thomas.

Kære 49-sommerpiger!

Jeg sidder med elevbilledet foran mig og skal forsøge at skrive lidt om jeres årgang, men det kan ikke blive ret meget, da jeres to repræsentanter kun har modtaget ganske få oplysninger, og derfor ikke så sig i stand til at skrive noget til årsskriftet. Nu skal jeg imidlertid gøre det så godt, som jeg kan, på betingelse af ikke at høre noget bagefter, hvis jeg har forbigået nogen, men det er dårligt gjort, at I ikke selv har sendt jeres repræsentanter de ønskede oplysninger, så de kunne skrive om jer.

Lillian Carlsen har fået navneændring siden sidst og hedder nu Thomsen, hun var her i sommer til kursus for gamle elever og var skuffet over, at ikke flere var kommet fra jeres årgang.

Else Dahl har i sommer været på Husassistenternes fagskole i København, og hun spiller håndbold og går til gymnastik i vinter.

Inger Dahl er meget travlt optaget, men hun har dog haft tid til at passe sin træning og er blevet udtaget til olympiadetræningen. Endvidere har hun fået tildelt pointkampens guldnål for sin præstation i diskoskast.

Margrethe Skade passer huset hjemme og har været på besøg her flere gange i sommer.

Ane Marie Hessel er rejst til England, hvor hun har fået plads i huset.

Doris Broberg er nu i Askov, hvor hun har fået plads ved Svend Aage Thomsens broder, hun har ledet gymnastik flere gange, men ikke i vinter, hvor hun selv er aktiv.

Agnetha Korsbøg er en af de flittigste til at møde op på skolen, hvor hun er fast gæst ved de årlige elevmøder og kursus. Hun leder gymnastik i Vildbjerg, hvor hun har mange hold at arbejde med, og det går fint for hende.

Anna Kristensen er jo blevet gift og bor nu i Næsbjerg ved Varde, hvor hendes mand har købt en stor gård.

Canada og Helle Pors har jo søgt om at komme hjem til Staterne, men om de er kommet afsted, ved jeg ikke, forhåbentlig er det lykkedes for dem begge.

Jenny har i sommer været privat stuepige hos fru Thomsen,

men har ellers ikke beskæftiget sig med gymnastik eller anden idræt.

Alle de øvrige har jeg ikke været i kontakt med, forhåbentlig har de det godt og arbejder med det, de har lært på »den jyske«.

Til slut vil jeg ønske jer alle en god jul og et godt nytår med et på gensyn til elevmødet. *Knud Thomassen.*

Kære kammerater fra vinteren 49—50!

Så er tiden kommet, da årsskriftet skal til at gå i trykken, og vi vil benytte lejligheden til at sende en hilsen til skolen og kammeraterne.

Søndergårds kommando må vist have gjort sig gældende på dette hold. Ikke mindre end fire af os er taget til korporalskolen. Arne Jensen er lige vendt hjem fra Tyskland, hvor han har været i 18 mdr. Han har oplevet meget og har bl. a. ledet håndholden og den frie idræt i kompagniet. Biavler Harald Kristensen er i Århus og har her en flok rekrutter at kommandere med. Da han lå på korporalskole i Holbæk, fik han også lov til at lede en del gymnastik. Lederen dør havde været på »Den jyske«. Harald har erhvervet idrætsmærket i sølv.

Jens Miller og Knud Olsen tjente sammen sidste år på Fyn, hvor de hver havde et lille karlehold. Knud havde også drenge. I sommer har de været sammen som rekrutter ved liggarden i Sandholmslejren, og de er nu på korporalskole i Sønderborg. Niels Erik Olsen træner i mellemdistancen og har opnået: 800 m på 2,07,4, 1500 m på 4,22,7. Det er fine resultater. Niels Erik skulle have været med i Vingsted, men pådrog sig en hosteskade en uge før.

Ejvind Nielsen har ledet gymnastik i sit hjemsogn sidste vinter, i sommer har han deltaget i håndbold, fodbold og idræt. I vinter er han på Dalum landbrugsskole. Poul Erik Nielsen er på Lundby landbrugsskole. Svend Hansen var sidste vinter på Gråsten landbrugsskole, Svend ledede gymnastik i Gråsten. Siden i maj har han været fodermester på en gård ved Vandel. Ved siden af at passe 35 malkekør + ungkvæg og 80 svin får han tid til at lede gymnastik i Lindeballe og et pige- og karlehold i Vandel.

Robert Christensen er på et gartneri 20 km fra Oslo og befinder sig så godt, at han bliver der i vinter også. Han har ikke deltaget i idræt, men glæder sig til det bliver skiføre. Ejler Nielsen ledede drengegymnastikken hjemme sidste vinter og var meget glad for det. Han var også med på et gymnastikhold, der gav opvisning for patienterne på Skørping sanatorium. Han har

været på en tur på Sjælland i sommer, men er nu atter vendt hjem til Krastrup.

Richardt Knudsen har de sidste 1½ år været i Østerild nord for Thisted, hvor han har ledet karlegymnastikken hele tiden. Har i sommer desuden ledet gymnastik i Skovsted. Han er nu hjemme, men måtte forinden binde sig til en Thybo, som han er ringsforlovet med.

De, der ikke har svaret, håber vi at høre fra til næste år. Til slut vil jeg fortælle en smule om mig selv. Sidste vinter var jeg på Dalum mejeriskole, og vi havde rigeligt at tage vare på, så der blev ikke megen tid til idræt. Jeg er nu på Ørbæk mejeri. Jeg har ledet den fri idræt til prøverne og har selv fået to gange solv på mærket. Har deltaget i hånd- og fodbold samt atletik, hvor mine tider blev som følger: 100 m 12,2, 200 m 25,3 og diskos 31,34 m. I vinter spiller jeg badminton og fodbold. Jeg leder drenge- og karlegymnastikken i Ørbæk og går selv til gymnastik i Frørup.

De bedste hilsener og alt godt ønskes skolen og kammeraterne. God jul og helsebringende nytår.

Preben og Jens Miller.

Hilsen fra de norske jomsvikinger 1950!

Vi står nu på terskelen til et nytt år, et olympisk år. Kan bare den olympiske ide finde en virkelig ambassadør i hver av de mange nasjoners representanter da er idretten virkelig det middel som kan føre frem til det store fellesskaps mål.

Også dette sidste året har vi norske jomsvikinger arbeidet litt med idrett. Desverre har jeg ikke hørt noget fra Alf Bækkelund og Torgeir Långva. Så skal vi høre hva som er hendt. Først kommer Arne Lindstad, han har deltatt i 6 langrenn siste vinter, der han har opnået 4 første, 1 annen og 1 fjerdeplass. I vår blev han nr. 2 i krets mesterskapet i terrænløb. Meget av hans fritid har gått med til å opparbeide idrettsplass og å trenere guttene i idrettslaget.

Svein Haugland er no elev ved Oslo Ortopediske Institut i snart et år. Svein siger, at Den jyske Idræsskoles pensum gir et godt grunnlag for de videre studier ved instituttet, og han anbefaler Idrætsskolen på det varmeste til alle, som vil bli sykegymnaster.

Oskar Eriksen er fremdeles i hjembyen på kontor, han trives godt med sitt yrke. Er flyttet inn i nytt hus i Lars Guttormsgate 58, Kr. Sund.

Erik Strat er no elev ved lærerskolen på Elverum og skal gå

den 2-årige studentklasse. Han har i år sat noe personlige rekorder i lengde og tresteg, henholdsvis 6,59 og 12,94 m. Lengderesultatet holdt til kretsmester. Dessuten vant han skolemesterskapet for lærerskolen med poingsum 2785. Ellers har han instruert en del i fotball.

Til slut bare lite om meg selv. Jeg har som vanlig instruert i gymnastik og hånnball, det har gått bra. Jeg hadde den glede å trenere det eneste lag fra Vestnorge, som deltok i Holmenkollstafetten. Laget består av 15 mann, og vi fikk en fjerdeplass, 8 sek. svakere enn vinnerlaget. Vi var godt tilfreds med vår debut blant de store gutta, og no trener vi like hardt for å delta i klasse A til våren.

Jeg kommer vel til å legge den aktive idretten på hyllen snart, jeg runder 30 år i neste måned. Jeg har det godt med min familie, min sør er over et år gammel no og er allerede ganske flink til å løpe. Min kone og jeg har ofte snakket om å ta en ferietur til Danmark, enno har det ikke blitt noget av, men vi kommer nok en vakker dag.

Til slut vil vi takke for det som Idrætsskolen, dens forstanderpar og lærere har vert og er for oss, som har hatt gleden å være med. Vi ønsker jer alle en velsignet julefest og et fredens og forståelsens nyttår.

Beste hilsen

Harry Johnsen.

Kære venner!

Når jeg ved gennemlæsning af de tidligere årsskrifter har erkendt, at dette lille hefte, som sikkert af gamle elever ventes med spænding, når tiden nærmer sig, udgiver en ganske bestemt og vigtig mission blandt gamle elever, er jeg dobbelt ked af ikke i fjer at kunne nå atindsende noget nyt fra os længst mod syd. Jeg vil da forsøge at bøde lidt på det ved i år at berette om, hvordan det er gået os, efter at vi for næsten to år siden i samdrægtighed sled på livet løs med gymnastik, boldspil, anatomi, atletik m. m. og hentede os den fornødne ballast til efter evne at tage vor tørn.

Desværre er forholdene hernede jo lidt anderledes end dem, vore danske og norske kammerater kan prise sig af at leve under, så vi har på grund af den store arbejdsløshed været ude for lidt mandefald, idet mange af vore unge tager udenlands, hvor der er arbejde nok og bedre chanceer for at skabe sig en nogenlunde menneskelig fremtid.

Gynter List er taget til Sydtyskland, medens »Jonas« Dessler har slået sig ned i Sverige. Jonas har været meget aktiv i Slesvig

idrætsforening, hvor det lykkedes for ham at sætte skub i håndboldafdelingens tre damehold. Og så har Jonas selv hjulpet I. holdet frem til mange sejre. Det har været et slemt tab for foreningen at miste ham, men sådan går det desværre alt for ofte. For med det samme at blive ved slesvigerne oplyser Karl-Heinz Schwennesen os, at han stadig helliger sig det kære fodboldspil, men han har i sommer også dyrket atletik og opnået at få kuglen og spydet ud på henholdsvis 11,20 og 46 m. Som dommer i håndbold har der været bud efter ham mange gange.

Gerhard Steimle, Flensborg, fik en dårlig start i år, idet en alvorlig benskade har været årsag til, at fodboldstøvlerne måtte lægges på hylden for et stykke tid. Lærcårene kræver også megen tid, men Steimle glæder sig til at komme i gang igen. Johann Kellner og Albert Nissen er begge i de aktives rækker i Harreslev ungdomsforening og dyrker henholdsvis hånd- og fodbold. De har begge været benyttet som dommere.

Villi Jessen, »Stjernen«, spiller håndbold, sidste år havde han lejlighed til at give drengeholdet del i sin viden. Karl-Heinz Asmussen, Lyksborg, har spillet håndbold og har arbejdet med de unge i foreningen med godt resultat. Han har også væretude som dommer. Helmut Hinrichsen, Vesterland, har ikke laøt høre fra sig.

Tilbage er der mig selv. Jeg er nu på anden vinter i gang med gymnastik indenfor foreningen »Dan« i Flensborg. Et arbejde, som jeg er meget glad for. Forrige sommer trænede jeg et drengeshold sammen på to skoler og afsluttede med opvisning af mine 40 drenge til årsmødet i Eckernførde. Jeg har også ledet konditionsgymnastik for hånd- og fodboldspillere og væretude som instruktør i håndbold i nogle foreninger i byens nærmeste opland samt ledet atletik. Desværre har jeg haft for lidt tid til selv at gøre noget ved det, men nåede dog at sætte tre personlige rekorder henholdsvis i kugle 11,27 m, diskos 33,70 m og længdespring 6,20 m. Forrige sommer blev jeg sydslesvig-mester i 5-kamp.

Jeg håber nu at have givet et lille indblik i, hvordan vi har fået udnyttet og omsat de på skolen modtagne inspirationer og kundskaber, som vi sydslesvigere er meget taknemlige for at have fået med på vejen.

Idet vi mindes glade og fornøjelige timer på skolen glæder vi os til at høre nærmere om kammeraternes videre færdens.

Til slut vil vi sende de bedste hilsener til kammeraterne fra Danmark og Norge og udtrykker vores varmeste hilsener om en rigtig god jul og et godt nytår.

Walter Jaffke.

Kære sommerpiger 1950!

Det bliver desværre et meget lille referat denne gang. Vi har næsten brugt en formue af frimærker for at skrabe lidt sammen, og I har nu ikke været flinke til at svare.

Birthe har været på Århusegnens husholdningsskole i sommer og er blevet så glad for det huslige, at hun nu er i huset hos en direktør i Århus. Else har været i Haslev i sommer, men er nu flyttet til Ringe. Der vides ikke noget om, hvad hun arbejder med, men der gættes på noget med syning.

Sigrid er hjemme i Aller og varetager gymnastikken der. Ingrid og Ellen har været i København, men er rejst tilbage til fastlandet igen, Ellen til en gård ved Randers og Ingrid til Kjær mølle.

Eva lærer at omgås børn på Frøbelhøjskolen i København. Betty er stadig pilletriller og ivrig gymnast. Grethe, Doris og Astrid har jeg ikke hørt noget fra. Henny er hjemme i Haderslev og deltager i gymnastik og håndbold efter et års stilstand.

Og så mig selv. Jeg er efter hjemme efter et år på Falster. Jeg har et hold gymnaster i Jordløse, og jeg går også selv til gymnastik, så tiden er fuldt optaget.

Til slut mange hilsener og gode ønsker for julen og det nye år.

Henny og Elly.

Kære kammerater 50—51!

Så er der gået et år, siden vi mødtes på »Den jyske«, og når man sidder og gennemgår brevene, så er det, som om man oplever alle de gode ting igen.

Svend Åge, Holger, Hans og Carlo har ikke ladet høre fra sig, det må ikke gentage sig. Fra vandrebogen ved jeg, at Carlo har passet et landbrug i Klarup og ved siden af drevet maskinstation, hvad der tog så hårdt på ham, at han en måned efter rejsen fra skolen havde tabt otte kg. Carlo har ledet et hold karle og har ført samme op til idrætsmærket.

Svend Åge arbejder på en gård ved Kolding. Han havde succes til Vingsted-stævnet, idet han startede på 3000 m og vandt. To timer forinden sikrede han sig en andenplads i 1500 m. Han har ledet håndbold i sommer. Peter har vi ikke hørt fra af den gode grund, at han farter rundt et eller andet sted i udlandet. I sommer har han arbejdet på et gartneri i Schweiz og har fået set det meste af landet.

Egon har arbejdet sammen med Carlo ved maskinstationen, og den meste fritid er gået med at spille fodbold. Han har ledet noget idræt og skal i vinter gå til gymnastik under Carlos ledelse. Gustav arbejder for et jysk firma, ganske vist i Køben-

havn, men hovedledelsen ligger dog i Århus. Han er fuldmægtig i Københavnsafdelingen. Han har spillet noget fodbold og vil i vinter inddrænke sig til at dyrke orientering og badminton sammen med sin kone.

Leo er begyndt at indfri forventningerne. 1000 m på 2,44, 1500 m på 4,23, 3000 m på 9,27 og 5000 m på 16,19. Det koster nogen træning, men lønnen viser sig også. Leo var med H. G. F. på en dejlig tur til Sverige seks dage i sommer. Skal møde som soldat i Fredericia 12. nov. Preben har ledet håndbold i Sdr. Vissing i sommer, har også trænet småpigerne i idræt, han har spillet fodbold og skal til vinter lede karle- og pigehold.

Gunner har taget sig af håndbolden i Lomborg og Klinkby i sommer, så han har været optaget fire aftener om ugen. Han skal også lede gymnastikken til vinter og har desforudn fået tilbud fra Lemvig, hvad der dog er sagt nej til grundet manglende tid. Børge er pioner 127953 i Værlooselejren. Han kommer ikke i geleddet, men sidder ved omstillingssbord hele dagen.

Poul har haft travlt hele sommeren. Blev kasserer i idrætsforeningen, var med til at spille et hånd- og fodboldhold op i A-rækken, har ledet et pige-, to karle- og fire børnehold i håndbold, i foråret ledede han fodbold for drengene og nu i efteråret leder han karlene også i fodbold.

Om mig selv er der ikke meget at berette. Jeg har passet min fodboldtræning og har haft tid til at træne drengene i fodbold. Har dømt en del håndboldkampe i sæsonen. Hvis nogen af jer kan få nogle øre tilovers, da tror jeg ikke, at vore to soldater, Leo og Børge, ville være kede af, om vi tænker på dem. Vi, der har været soldater, ved jo nok, at det ikke er alt for fedt i den tid.

Gynther Strassenburg er i vinter atter i Danmark. Han er på Rudersdal højskole og hjælper til der. Det var ikke muligt at få arbejde i Flensborg, så det er jo glædeligt for ham at komme til Danmark, selv om han jo gerne ville have fast arbejde. Han har spillet fodbold i D.G.F. i Flensborg, men er på det sidste gået over til håndbold.

Med ønsket om en god jul, et godt nytår og et på gensyn til elevmødet sender vi vores bedste hilsener. *Poul og Ville.*

Norge hilser kammerater fra 50—51!

Med tanken tilbage til sidste vinter sender vi en hilsen og beretter lidt om vores resultater.

Ivar Sætre er for tiden konstitueret lærer ved en folkeskole, og her har han en hel del gymnastikk. Han har også i tankeerne at begynne med gymnastikk for voksne med det første.

Håndbold og friidrett har han også været i berøring med som instruktør. Ivar nevner starten og gløden, som han fikk på Den jyske, og det bærer han videre, og da er han på den rette vejen.

Åmund Krossen »Bamse« har at berette. Han er fremdeles i sitt gamle arbeide, vakt ved orlogsstasjonen i Kristianssand. Det er ortopeden, som er hans plan, og han håber nå på at komme inn der i januar. Videre er det aktuelt å fortelle, at han for tiden spiller i et symfoniorkester.

Harald Solbu har også latt høre fra seg. Han er for lengst kommet i sin gamle genge igen. Som lærer, vi husker det vel. Han er den første af de, jeg har sagt litt om, som har drevet aktivt med idrett. Resultater: 800 m 2,05,5, 1500 m 4,26, 3000 m 9,35 min. Femkamp 2630 points, tikamp 5264 points, det er godt. Videre er det jo å berette, at han driver med mye gymnastikk på skolen. Og han priser lærdommen danskene hadde å lære fra sig på dette området.

Trygve Engeland tok arbeide som instruktør i friidret og håndball, da han kom hjem fra »Den jyske«. Reiste en stund rundt om og gjorde et godt arbeidet. Sels trente han jo også, men ble skadet i kneet desverre. Han går nu på en befalskole, dog ikke frivillig.

Og så mig selv. Med en solid grunn treningsbak bak meg stilte jeg 14 dagar etter hjemkomsten til start med norgesmesterskapet i terrengløp. Jeg ble nr. 12. Middelplacering. Siden gik det slag i slag med friidretten, dere kan selv bedømme. 400 m 55,4 sek., 800 m 2,03,3 min., 1500 m gik ned fra 4,30 min. til 4,10,4. Jeg er selv fornøit med det. Ellers har jeg deltatt i fem- og ti-kamp med henholdsvis 2233 points og 4445 points. Min stolthet ad årer er fra norgesmesterskapet for juniorer, det gav 4. og 5. plass i 800 og 1500 m.

Ellers har jeg det meget godt tross alt. Mandag førstkomende reiser jeg inn i det militære et år.

Så til slutt må jeg på egne og mine norske kammeraters vegne få lov til å ønske alle elever fra Danmark og Sydslesvig en riktig god jul og ett godt nyttår.

Ole Jakob Røren.

Kære kammerater sommeren 51!

Det er dejligt at høre fra jer alle sammen, og det er vel med en vis spænding, at I blader om til afsnittet »Nyt fra gamle elever«. Jeg skal nu prøve at fortælle noget om de oplevelser, de forskellige har væretude for siden sidst.

Først er der Asta, hun er hjemme, da hendes moder er syg; til første februar begynder hun på tilskærerskolen i Haslev. Dorthe har plads på en stor gård på Skiveegnen. Hun befinder sig

godt. Hun går til gymnastik en gang om ugen og nyder ellers tilværelsen sammen med sin Kristian. Lisbeth har fået plads på en proprietærgård i nærheden af sit hjem, hun går til gymnastik en enkelt aften og nyder ellers hjemmets hygge. Gerda befinder sig godt på en gård i Skjød. Hun leder et hold unge piger til gymnastik og tager undervisning i klaverspil. Ellers er hun ovenud lykkelig, for Søren Anton er atter vendt hjem fra det store udland.

Hertha har slået sig ned på Ringstedegnen, hvor hun har tre hold gymnaster, to hold småpiger og et hold unge piger. Hatten af for Inga. Hun leder tre hold store piger to gange om ugen, der er henholdsvis 62, 36 og 47 gymnaster. Foruden dette leder hun også et hold unge piger to gange om ugen, og hun får desuden tid til at være med selv også. Inga har plads i slagterforretning i Esbjerg og er godt tilfreds. Karen er i et lærerhjem i Odense og har det godt.

Lise Madsen har begyndt sin uddannelse som telefonistinde, i sin fritid svømmer hun og går til undervisning i stenografi og engelsk. Maja er nylig vendt hjem fra hospitalet, hvor hun har været til behandling med sine fødder, men nu skulle de også være i orden.

Så har vi sommerens store håb,
der lystrede Søndergårds ildnende råb,

kort sagt Sigrid, hun trænede flittigt, var med til Sjællandsmester- og Danmarks mesterskaberne og klarede sig prænt. Hun er udtaget til olympiadetræning og er flyttet til Charlottenlund for bedre at kunne følge træningen.

Grete leder tre børnehold på i alt 80 elever og et hold unge piger, som tæller tredive gymnaster. Hun er også valgt ind i bestyrelsen. Marie skriver, at hun har det som blommen i et æg i Stubberup på Fyn. Hun leder småpiger og motionsdamer og er selv med på hold. Desuden har hun begyndt på knipling.

Birte Meiling blev jo ansat som bademester i Vejen. De havde oprettet en svømmeklub med 125 aktive medlemmer. Birte er nu på statens gymnastikinstitut. Det er strengt for hende, men hun er glad for det.

Kirsten rejste tilbage til Herning. Hun går til gymnastik et par gange om ugen. Hun traver lange ture om søndagen med sine kammerater. Når hun er 21, skal hun på statens gymnastikinstitut. Lise Nyegård er begyndt på statsgymnasiet i Svendborg. Hun spiller lidt bordtennis i fritiden. Joan går også i skole. I sept. var hun med det danske landshold i Sverige. Hun er opfordret til at være med til olympiadetræning.

Toni har allerede haft sin første gymnastikopvisning. Det var med et hold småpiger i Vejle. Hun har fået fjernet sine mandler, men har det ellers godt. Hanne var i august måned i legetøjsforretning, men blev træt af at lege med dukker og er nu flyttet til Esbjerg, hvor hun har god lejlighed til at deltage i gymnastik.

Jeg selv er i køkkenet på Ørbæk kro og er glad for at være her. Jeg har haft lejlighed til at lede gymnastik nogle gange, da vor leder blev forhindret.

Til dem, vi ikke har fået med, vil jeg sige: Skriv til næste år, og kom så alle til elevmødet. Gør jer umage for at komme, slut op om »Den jyske«, og det vi fik derfra. Til slut sender vi de bedste ønsker og hilsener. God jul og godt nytår.

Hanne og Birthe.

Kære venner!

Tak for sidst. Og så lidt om os.

Marianne er på statens gymnastikskole og har meget at gøre, men befinder sig godt. Bjørg Kristiansen er hjemme, hun startede til norgesmesterskabet og opnåede to broncemedaljer. Bibbi Hagtvedt leder gymnastik. Hun har pigerne fra 12 til 16 år i Larvik Turn. Første gang mødte 100 jenter, men så fandt hun da på at dele dem på forskellige hold. Hun har begyndt at have musik til gymnastikken, det går fint, og hun glæder sig til hver gang. Hun har også hjulpet med ved træning af pigerne i håndbold og har tænkt på at få oprettet en friidrettsafdeling. Ingeborg Lindseth går på Poul Petersens institut i København og er meget glad for det.

Selv er jeg hjemme endda, og jeg leder gymnastik ved siden af mit daglige arbejde på kontor. Det går meget bedre nu, end før jeg rejste på skole i sommer.

Til slut sender jeg på egne og kammeraternes vegne en hjertelig tak for sommeren med gode ønsker for året der kommer til jer alle.

Hjørdis.

Kære kammerater fra »Den jyske«!

Først må jeg sige tak for de mange breve, som jeg har fået fra repræsentanterne. Jeg vil gerne på elevforeningens vegne sige hjertelig tak for det arbejde, der er gjort. Jeg ved, det er svært for jer at få det samlet sammen. Det har været min opgave at sætte det hele sammen til en helhed, og det er ikke muligt uden at beskære og lave om mange gange. Jeg har, så langt det var muligt, taget hensyn til form for ikke at få det alt for ens, men når et stof skal begrænses så stærkt, så kan det ikke undgås, at det individuelle præg i nogen grad forsvinder.

Og så har vi jul igen. Et nyt år med nye opgaver og mål ligger foran os. Skønner vi derpå. Tør vi engang imellem se ud over alt det, der tilsyneladende ser så truende ud, det er nødvendigt stadig at tro på det bedste i livet, hvis vi ellers skal komme igennem. Og lad os så i det nye år stå sammen om dansk ungdomsarbejde og ikke mindst om den skole, vi alle har minder knyttet til. Vær med til at få andre unge til at være med i elevflokken og kom så alle til elevmødet og vær med i de festlige dage, da vi glemmer hverdagen og prøver at blive børn igen.

Glædelig jul og godt nytår ønskes alle, der har tilknytning til »Den jyske Idrætsskole«.

Thormod Petersen.

Kære gamle elever!

I får alle vore bedste hilsener med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Familien Rask Nielsen.

De venligste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes gamle elever.

Kofoed og familie.

De bedste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes gamle elever.

Elmo P.

De bedste hilsener til venner og gamle elever med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes af familien på Vojens Ungdomsskole.

E. Hagelsø.

Kære gamle sommerelever!

Modtag herigennem vore bedste hilsener med ønsket om en god jul og et velsignet nytår.

Kathrine Rodh. Ellen Hess.

De bedste ønsker for julen og det nye år.

John, Ella og Tage Søgård.

Glædelig jul og et godt nytår ønsker vi alle venner og gamle elever.

Tove, Anna og Knud.

Jeg ønsker alle gamle elever en god jul og et godt nytår.

Ernst.

Kære sommerpiger!

De bedste ønsker for julen og det nye år.

Gerda Høgdall.

GENERALFORSAMLINGEN DEN 23. JUNI 1951

I forbindelse med elevmodet afholdt elevforeningen sin årlige generalforsamling.

Formanden, Thormod Petersen, bød velkommen, og vi sang en fællessang. Rask Nielsen valgtes til dirigent, han konstaterede, at generalforsamlingen var lovlig indvarslet og gav derefter ordet til formanden.

Thormod Petersen takkede alle, der havde medvirket ved udgivelsen af årsskriftet, repræsentanterne, Knud Thomassen og forstander Svend Aage Thomsen.

Formanden oplyste, at kartoteket over medlemmer nu var færdigt, og at der pr. 1. april var 334 passive og 404 aktive medlemmer i elevforeningen.

Endvidere meddelte formanden, at Oda Larsen ikke ønskede at være medlem af bestyrelsen mere.

Derefter fik kassereren, Knud Thomassen, ordet og fremlagde regnskabet, der sluttede med en kassebeholdning på kr. 580,03.

Der var kommet 83 årsskrifter retur, men efter en ekstra udsendelse afsattes 52 stk. 30 årsskrifter var sendt uden opkrævning til Sydslesvig og til elever i udlandet, en smuk gestus fra foreningens side.

Regnskabet og formandens beretning godkendtes.

Til bestyrelsen genvalgtes Thormod Petersen, Viggo Søndergård og Knud Thomassen. I stedet for Oda Larsen valgtes Lizzie Brandt Andersen.

Som repræsentanter for de forskellige årgange valgtes:

Vinteren	1943—44	Flemming Tobiesen.
Sommeren	1944	Johanne Rasmussen.
Vinteren	1944—45	Adolf Lange.
Sommeren	1945	Tove Laursen.
Vinteren	1945—46	Hans Borgen Uhre.
Sommeren	1946	Inger Simonsen.
Vinteren	1946—47	Poul Thue Damgård.
Sommeren	1947	Edith Fruerlund.
Vinteren	1947—48	Henry Jørgensen.
Sommeren	1948	Kirsten Glarborg.
Vinteren	1948—49	Ejnar Skov.
Sommeren	1949	Jenny Overgård.
Vinteren	1949—50	Preben Tornhøj.
Sommeren	1950	Henny Sørensen.

Under eventuelt havde forstander Sv. Aa. Thomsen ordet. Han fortalte om radioudsendelsen og udstillingen i Vejen, og

håbede at begge dele måtte bidrage til at udbrede kendskabet til skolen.

Som repræsentanter for vinteren 1950--51 valgtes Poul Sørensen, Vilhelm Seehausen. For Norge Ole Jacob Røren og Carl H. Goy fra Sydslesvig.

Revisorerne Tage Søgård og Rask Nielsen blev genvalgt.

Dirigenten takkede for ro og orden, og med en fællessang sluttede generalforsamlingen.

Knud Thomassen.

Kære elever!

En del elever fra »Den jyske Idrætsskole« har dannet en sammenslutning i København, som de kalder »D. j. Is Københavnerkreds«. Formålet er at samle tidligere elever nogle gange årligt om fælles interesser. Alle interesserede, der bor i København eller på Sjælland --- også de, der opholder sig der midlertidigt -- bedes henvende sig til en af nedennævnte:

Thormod Petersen, Rudegårdsallé 39, Holte. Telf. Holte 1890.

Hedvig Jorgensen, Frederikssundsvej 255, København, Brønshøj.
Telf. Bella 4041.

Bo Boesen, Dalgården, Værløse. Telf. Lille Værløse 75.

REGNSKAB

for

D e n j y s k e I d r æ t s s k o l e s E l e v f o r e n i n g

1. juni 1950 til 31. maj 1951.

Indtægter:

Kassebeholdning den 1. juni 1950. Indestående i banken	562,57
Indestående på girokonto	29,80
Opkrævning af porto	521,20
Kontingent for 1950 (685 medlemmer).....	2397,50
Renter på bankkonto pr. 1. oktober 1950.....	4,88
Renter på bankkonto pr. 1. april 1951.....	2,83
Renter på girokonto	0,00

I alt kr. 3518,78

Udgifter:

Portoudgifter til elever	40,00
Duplikering af skrivelser til elever.....	20,00
Telegrammer	2,80
Postopkrævningskort	31,25
Fragt	1,00
Forsendelse af årsskrifter	466,20
do. do. do.	61,35
do. do. do.	56,00
Kontingent til landselevforeningen	95,75
Kartotekskort og kartotek	126,70
Papir, konvolutter og portoudlæg	49,60
Trykning af årsskrifter	1988,10

Kassebeholdning pr. 31. maj 1951:

Vejle Byes og Amts Sparekasse	kr. 94,93
Girokonto	- 485,10
	<u>580,03</u>

I alt kr. 3518,78

Regnskabet er dags dato revideret og fundet i overensstemmelse med kontotilgodehavender og bilag.

Vejle, den 22. juni 1951. *Tage Søgård. Rask Nielsen.*

LANDSELEVFORENINGEN I DET FORLØBNE ÅR

Landselevforeningen har i det forløbne år taget initiativet til en række arrangementer for at skaffe højskoleforbindelser i nye kredse. I sommer havde vi feriekursus på nogle højskoler, hvor næsten alle deltagerne var mennesker, som intet i forvejen kendte til højskolen. Disse 8 og 14 dages feriekursus er en ypperlig måde at få kontakt med højskolefremmede kredse, og vi beder alle agitere meget kraftigt blandt venner og bekendte for denne idé. — Skriv til sekretariatet og bestil pjecer til uddeling. De vil foreligge ca. 1. marts.

Fabrikshøjskolerne er i fortsat stigende antal. I efteråret begynder vi i Aarhus, Aalborg, Korsør, Køge, Slagelse og måske endnu et par steder.

Arbejdet i ungdomsklubberne vil vi meget gerne have fortsat og beder alle i København boende tidligere højskoleelever, som kunne tænke sig at gøre et socialt arbejde i storbyen og derved samtidig medvirke til at gøre højskolen kendt, henvende sig til sekretariatet. Idéen er den, at højskolens unge blander sig med de unge fra klubben — ikke som ledere — men på ganske almen kammeratlig vis deltager i klubbens arrangementer på lige fod med de øvrige medlemmer.

Aftenhøjskolen i Vartov, som også er startet ud fra det formål at udbrede kendskab til højskolen, har fået stor tilslutning, der har meldt sig ca. 200 deltagere.

Til næste år vil vi forsøge, om der gennem ungdomsforeninger, gymnastikforeninger o.l. skulle være mulighed for at lave nogle arrangementer i lighed med fabriksaftenhøjskolerne — en slags »Højskole i sognet« — arrangeret af lokalboende tidligere højskoleelever, og vi ville være meget taknemmelige for gode idéer med hensyn til, hvordan et sådant arbejde kunne lægges an.

Det er meget glædeligt at kunne konstatere, at der blandt tidligere højskoleelever er en stadig stigende interesse for landsselevforeningens arbejde. Vi har mærket det meget tydeligt i sekretariatet, hvor vi ofte får breve fra tidligere højskoleelever, der beder om praktiske oplysninger af denne eller hin art med hensyn til højskole, og vi håber, at der i den kommende tid vil blive knyttet endnu nærmere forbindelser mellem sekretariatet og de mange tidligere højskoleelever, som vil virke for højskoltankens videre udbredelse.

Venlig hilsen
Erik Halvorsen.

NYE MEDLEMMER I ELEVFORENINGEN

V i n t e r e n 1 9 5 0 — 5 1 .

- 943. Ole Jacob Røren, Stortg. 17, Sandefjord, Norge.
- 944. Carlo Pallesen, Klarup st.
- 945. Børge Petersen, Pibe Molle, Helsinge.
- 946. Ivar Sætre, Lauvstad pr. Ålesund, Norge.
- 947. Peder Pedersen, Rævind, Sparkær.
- 948. Gustav Hansen, Hjort Lorentzensgade 27, København N.
- 949. Poul Sørensen, Hyllinge pr. Hyllinge st.
- 950. Preben Jensen, Sdr. Vissing.
- 951. Hans Knudsen, Havndrup, Pederstrup, Fyn.
- 952. Svend Aage Villadsen, Rødding pr. Spottrup.
- 953. Gynter Strassenborg, Mellemgade 2a, Flensborg.
- 954. Johannes Ottsen, Stenderup, Flensborg Land.
- 955. Leo Ejlersen, Vorre pr. Løgten.
- 956. Carl H. Pedersen, Herstedøster pr. Glostrup.
- 957. Harald Solbu, Øvre Promenadegt. 25, Narvik, Norge.
- 958. Bernhard Fleischer, Hoff. Terasse 7B, Oslo, Norge.
- 959. Rolf Østlyngen, Elvebakken, Alta, Norge.
- 960. Egon Thomsen, Ronidrup pr. Klarup.
- 961. Trygve Engeland, Ø. Bergerskogen, Elverum, Norge.
- 962. Karl-Heinrich Goy, Theodor Stormgade 7, Husum.
- 963. Gunnar Fabricius, Lomborg pr. Bonnet.
- 964. Åmund Krossen, Dronningensgt. 66, Kristianssand, S. Norge.
- 965. Vilhelm Seehausen, Taulov.

S o m m e r e n 1 9 5 1 .

- 966. Elisabeth Schaldemose Hansen, Grøfstebjerg Møllegaard pr. Bred, Fyn.
- 967. Marie Pedersen, Rævind, Sparkær.
- 968. Dorthe Dahlgård, Odgåardsvej 26, Skive.
- 969. Gerda Gøttler, Sjelle pr. Skovby.
- 970. Joan Stærmose, Jyllandsgade 156, Esbjerg.
- 971. Grete Rosendal, Østergade 24, Helsinge.
- 972. Hanne Jakobsen, Nørregade 54, Bramminge.
- 973. Kirsten Steen Thomsen, Østergade 32, Herning.
- 974. Tonni Nielsen, Vedelsgade 99, Vejle.
- 975. Sigrid Hansen, Højgård, Kastrup, Holbæk, Sj.
- 976. Inga Henriksen, E. Hansensvej 8, Esbjerg.
- 977. Anny Rytter, Danelyst, Egense st., Fyn.
- 978. Ingebjørg Lindseth, Tresfjord pr. Åndalsnes, Norge.
- 979. Alice Jensen, Aversi »Østergård« pr. Haslev.

980. Asta Nielsen, Fuglsang, Grenå.
 981. Birthe Næsslund, »Kratholt«, Bøjden, Horne, Fyn.
 982. Anne-Marie Madsen, Hjortsvang pr. Hjortsvang.
 983. Hertha Kristoffersen, Gjesing pr. Skanderborg.
 984. Lise Nyegaard, Østergade 26, Fåborg.
 985. Hjordis Jacobsen, Strandgt. 33, Mo i Rana, Norge.
 986. Karen Svendsen, Røjrupsård, Langeskov.
 987. Bjørg Kristiansen, Kraby st., Toten, Norge.
 988. Birgitte Harms, Mellemtoftevej 12, København, Valby.
 989. Bibbi Hagtvædt, Colin Archersgt. 2, Larvik, Norge.
 990. Maja Welling, Kathrinegade 46, Kolding.
 991. Birthe Meiling, Bjerggade 9, Kolding.
 992. Agnes Marianne Coucheron Åmot, Molde, Norge.
 993. Lise Madsen, Rødlovrevej 406, København, Vanløse.

P a s s i v e m e d l e m m e r.

994. Edvin Pasfall, Turesensgade 12B, Odense.
 995. Petra Jensen, Eg st.
 996. Edith Hansen, Klinting pr. Nr. Nebel.
 997. Anna Adamisen, Tullinsgade 3 mez., Kbh. V.
 998. Johanne Hauberg Hansen, Tullinsgade 3 mez., Kbh. V.
 999. Dorrit Meyer, Vesterbrogade 75, Kbh. V.
 1000. Mimi Viuf, Gadestævnet 3, Kbh. Vb.
 1001. Zita Friis, Arnestedet 7, København Vanløse.
 1002. Nelly Holger Larsen, Gl. Kongevej 146, Kbh. V.
 1003. Ella Jensen, Niels Ebbesensvej 28, Kbh. V.
 1004. Nanna Strandberg, Hovmestervej 49, Kbh. NV.
 1005. Ketty Jensen, Tagensvej 165, Kbh. NV.
 1006. Inger Hansen, Vilh. Topsøevej 11, Kbh. Vb.
 1007. Edith Marbøll, Bakersvej 4, Kbh. S.
 1008. Vera Friis, Lykkeholmsallé 1, Kbh. V.
 1009. Esther Steen Hansen, Borgbjergvej 19, Kbh. SV.
 1010. Else Andersen, Hovmestervej 33 st., Kbh. NV.
 1011. Guldborg Jensen, Wagnersvej 16, Kbh. SV.
 1012. Lilly Andreassen, Glinkasvej 14, Kbh. SV.
 1013. Stella Storm, Ørnevej 76, Kbh. NV.
 1014. Elvira Petersen, Nürnbergsgade 32, Kbh. S.
 1015. Meta Marott, Godthåbsvej 29b, Kbh. F.

Husk at melde adresseforandringer til elevforeningen.

I N D H O L D

	Side
<i>Alfred Thomsen:</i> Om at lægge en alen til sin vækst	3
<i>V. Søndergaard:</i> Dygtighed, orden og et godt tillidsforhold	6
<i>Tage Søgård:</i> Ved »træets« rod	14
<i>Thormod Petersen:</i> Skole — ungdom	21
<i>Gerda Høgdall:</i> Om gymnastik	25
<i>Svend Aage Thomsen:</i> Brev	28
<i>Svend Aage Thomsen:</i> Skolens kursusvirksomhed	42
<i>Christian Jacobsen:</i> Fra U. S. A. til Brisbane	54
Nyt fra gamle elever	62
Generalforsamlingen	88
Elevforeningens regnskab	90
Landselevforeningen i det forløbne år	91
Elevliste	92